Bütün Yarınlar

Yazan

C. M. Kosemen

İngilizceden çeviren

Furkan Demirbaş

BEDELSİZDİR

www.cmkosemen.com

Yayın tarihi 11 Eylül 2023

"Mars'a Doğru"

Binlerce yıl süren dünyada geçen zaman ardından, İnsanoğlu'nun önemli bir seviyedeki başarıları, siyasi birleşmesi ve Mars'ın yavaşça kademeli olarak kolonileştirilmesiyle başladı. Aslında Bu yeni gezegeni kolonileştirmek için gerekli teknoloji bir süredir zaten mevcuttu, ancak siyasi çekişmeler, değişen ajandalar ve dünyadaki yaşamın genellikle rahat olması gibi nedenlerden dolayı, bu adım aslında olduğundan daha zor gibi göstermişti

Ancak riskler net bir şekilde ortaya çıkmaya başladığında, yalnızca Dünya'nın çevresi on iki milyar endüstrileşmiş insanın yükü altında çökmeye başladığında, İnsanoğlu sonunda bu önemli görevi üstlenmeye karar verdi.

Onlarca yıl boyunca Mars'a seyahat etmek ve daha sonra orada yerleşmek, hızlı, nispeten kolay işler olarak hayal edilmişti; karmaşık ama kısa vadede mümkün ve yönetilebilir olarak kabul edilmişti. Ama sonunda kolonileşme adımları başladığında gerçek bir zorlamaya dönüştüğünde, o kadar da kolay olmayacağı anlaşıldı.

Adım adım yavaşça gitmek gerekiyordu. Öncelikle Genetik olarak değiştirilmiş mikropların atmosfer bombardımanı, yüzyıllar süren bir döngüde solunabilir bir atmosfer oluşturdu. Daha sonra, birkaç kuyruklu yıldız parçası yoldan kasten çıkarıldı, ve böylece denizleri, okyanusları; suyu getirdi. En sonunda, Dünya'nın flora ve faunasının kalıntıları, yapay olarak insan teknolojisiyle Mars için tasarlandı.

Ve nihayet her şey hazır olduğunda, insanlar kalabalık dünyalarından geldi. füzyon roketli ve atmosfer planörleri ile tek yönlü, geri dönüşü olmayan uzay gemileriyle geldiler. Kolonistler yol boyunca daha iyi bir geleceğin hayallerini kurarak uyudurlar...

Mars'taki ilk adımlar astronotlar tarafından değil, sentetik çimenler üzerinde çıplak ayaklarıyla koşan çocuklar tarafından atıldı."

"Bir hava aracı, ilk insanları Mars'a taşırken"

"Marslı Amerikalılar"

Yüzlerce yıl boyunca Mars, geri bir köşe olarak kaldı; her ne kadar gelişiyor olsa da Dünya'nın ihtişamıyla kıyaslandığında solgun kaldı; Dünya hiç olmadığı kadar parlak bir şekilde parlıyordu. Çevresel olarak aşırı talepkar olan endüstrilerin Mars'a taşınmasının sayesinde, Dünya yorgun biyosferini zarar vermeden her şeyi ele geçirebilirdi. Bu, Dünyanın Altın Çağıydı; eski Dünya'da insanlık ekonomik, kültürel ve sosyal gelişmenin doruk noktasına gelmişti

Ancak, bu durum devam etmeyecekti. Tıpkı Dünya tarihinde Amerika'nın Koloni annesinden kademeli olarak ayrılması gibi, Mars hükümetleri yeni bir, Mars kimliği benimsedi. Ve Onlar Marslı Amerikalıları oldular.

Dünya ile Mars arasındaki fark sadece siyasi değildi. Mars'a dahil olan daha hafif yerçekimi içindeki birkaç marslı nesil, yeni Amerikalılara eski evlerinde sürreal görünecek ince, çevik bir görünüm kazandırdı. Bunun yanı sıra belli bir genetik mühendislik miktarıyla birleştiğinde, Marslıların ayrımı tamamen yeni bir seviyeye taşındı.

Bir süre boyunca iki gezegen arasındaki sessiz ayrılık karşılıklı olarak kabul edildi ve güç dengesi gergin bir denge içinde asılı kaldı. Ancak Terra-Mars çıkmazı sonsuza dek süremezdi, sürmemeliydi. Sınırsız kaynaklara ve enerjik bir nüfusa sahip Mars, eninde sonunda liderliği ele geçirmeye mahkumdu."

İç Savaş

Mars'ın dönüşümü, iki şekilde gerçekleşmesi bekleniyordu; ya uzun vadeli ekonomik kazançlar yoluyla ya da çok daha kısa ancak acı verici silahlı bir çatışma yoluyla. Neredeyse iki yüz yıl boyunca, ilk yöntem etkili gibi görünüyordu, ancak bu kademeli süreç sonunda en yıkıcı şekilde kırıldı.

Mars'ın kuruluşundan neredeyse itibaren, Mars kültürü Dünya'ya karşı isyan temasıyla doluydu. Şarkılar, hareketli resimler ve günlük yayınlar bu kavramları tekrar tekrar yineledi ve içselleştirilene kadar devam etti. Dünya, insanlığı geri tutan eski, kemikleşmiş bir evdi, Mars ise yeni; dinamik, aktif ve yaratıcı. Mars gelecekti.

Bu ideoloji sonunda yarı paranoyak, devrimci bir doruğa ulaştı. Yaklaşık bin yıl sonra, Mars ulusları Dünya ile tüm gereksiz ticareti ve seyahati yasakladı.

Bu karar Dünya(Terra) için bir ölüm cezasıydı. Mars'ın kaynakları ve endüstrileri olmadan, Yeryüzünün Altın Çağı eski ihtişamının soluk bir gölgesine hızla dönüşürdü. Temel malların ticareti devam ettiği için kimse açlıkla mücadele etmiyordu. Ancak Dünya'nın her vatandaşı için Mars boykotu, yıllık gelirlerinin üçte birine kadar kaybetmek anlamına geliyordu.

Dünya, eski ayrıcalıklarını geri kazanmaktan başka bir seçeneğe sahip değildi, gerektiğinde güç kullanarak. Siyasi birleşmesinden yüzyıllar sonra Terra savaşa hazırlandı.

Önceki zamanların düşünürlerinin (ve hayalperestlerinin) çoğu, gezegenler arası savaşı muhteşem, hızlı tempolu, dev uzay gemileri, tek kişilik savaşçılar ve son dakika kahramanlıklarının bir gösterisi olarak hayal etmişlerdi.... Gerçeklikten uzak daha büyük bir hayal düşünülemezdi. Gezegenler arası savaş, yıkımı kutsal ölçekte yazan, sinir bozucu, hassas bir şekilde zamanlanmış kararların yavaş bir dizisiydi.

Zamanın çoğunda savaşanlar birbirlerini hiç görmedi bile. Zamanın çoğunda savaşanlar hiç orada değillerdi. Savaş, diğer tarafın hasarı maksimize etmek ve biraz daha dayanmaya çalışırken programlanmış karmaşık, otomatik savaş makineleri arasındaki bir düello haline geldi.

Böyle bir çatışma her iki taraf için de korkunç yıkıma neden oldu. Mars'ın ayından biri olan Phobos parçalandı ve meteor yağmuru olarak yağmur gibi yağdı. Dünya, nüfusunun üçte birini öldüren kutupsal bir etki aldı.

Neredeyse soyu tükenen Dünya ve Mars halkları barış yaptı ve birleşik bir güneş sistemi yeniden kuruldu. Bu savaş her iki tarafa da sekiz milyardan fazla can kaybetmişti.

Yıldız İnsanları

Hayatta kalanlar, böyle bir savaşın bir daha asla yaşanmaması için büyük değişikliklerin gerekli olduğuna karar verdiler. Bu reformlar o kadar kapsamlıydı ki, sadece siyasi ve ekonomik değil, aynı zamanda biyolojik değişiklikleri de içeriyordu.

İki gezegenin insanları arasındaki en büyük farklardan biri, zaman içinde neredeyse farklı türler haline gelmeleriydi. Güneş sisteminin bu fark aşılmadıkça tamamen birleşemeyeceğine inanılıyordu.

Cevap genetiği yapay olarak değiştirilmiş yeni bir insan alt türüydü, sadece Dünya'ya ve Mars'a değil, aynı zamanda yeni oluşturulan çoğu ortamın koşullarına da eşit ve daha iyi adapte olan. Dahası, bu yeni insanlar daha büyük beyinlere ve artan yeteneklere sahip olarak tasarlandı, bu da onları öncülerinin toplamından daha büyük hale getirdi.

Normalde, zorunlu kısırlaştırma ve üstün varlıkların yeni bir neslinin ebeveynliği arasında bir seçim yapmaya herhangi bir nüfusu ikna etmek zor olurdu. Ancak savaşın anıları hala acı verici bir şekilde tazeydi ve böyle bir katliamın ardından bu radikal prosedürleri uygulamak daha kolaydı. Yeni türün doğumuyla ilgili herhangi bir direnç, zayıf şikayetler ve önemsiz grevlerden öteye gitmedi.

Sadece birkaç nesil içinde, yeni insan ırkı değerini kanıtlamaya başladı. Tek bir devlet olarak örgütlenmiş ve savaşın teknolojik gelişmelerinden destek alan bu insanlar, hızla Venüs'ü, Asteroidleri ve Jüpiter ile Satürn'ün uydularını tıpkı Mars gibi yaşama elverişli hale getirdiler ve kolonileştirdiler.

Ancak yakında, hatta Güneş alanı bile çok küçük geldi. Onu miras alan yeni insanlar, daha uzak yıldızlar altındaki yeni dünyalara gitmek istediler. Ve böylece yeni insanlık, Yıldız İnsanları adını alacaktı...

Kolonileşme ve Makine Oidipus'u

Yıldız İnsanları için bile, gezegenler arası seyahat büyük bir görevdi. İlk akıllar bu sorunu çözemedi ve ışıktan daha hızlı seyahat gibi hayaller, tek "çözüm" olarak ortaya çıktı.

Basitçe söylemek gerekirse, kolonileştirmeyi mümkün kılmak için yeterli malzeme ile büyük bir insan grubunu en yakın yıldıza bile taşımak imkansızdı. Mevcut teknolojiler sadece ışık hızının birkaç yüzdesinde sürükleniyor, bu da yolculuğu uzun bir çağ olayına dönüştürüyordu. Büyük "nesil gemileri" tasarlandı ve hatta inşa edildi, ancak bunlar birkaç döngüden sonra teknik sorunlar veya gemi içi anarşi nedeniyle başarısız oldu.

Çözüm önce gitmek ve ardından kolonistleri yapmaktı. Bu amaçla, yıldızlara hızlı ve küçük, otomatik gemiler gönderildi. Yarı-akıllı makineler taşınıyordu, bu makineler programlanmıştı ve varış noktasını yinelemek ve yaşama elverişli yapmak için, genetik materyallerini kullanarak varlıklarını "inşa" etmek üzere programlanmıştı.

Ama bu tür denemeleri tuhaf bir sorun engelledi. İlk nesil olarak üretilen insanlar bazen onları yapan makineler için tuhaf bir sevgi geliştiriyordu. Kendi türlerini reddediyorlar ve ardından gelen büyük kimlik krizi sonrasında ölüyorlardı. Bu teknolojik Oidipus kompleksi nadir değildi; koloni kurma girişimlerinin neredeyse yarısı bu nedenle kaybedildi.

Ancak yine de, geriye kalan yarısı insanlığın galaksisinin kendi sarmal kolunu dolduracak kadar fazlaydı.

İnsanoğlunun Yazı

İnsanoğlu'nun galaksinin kolonileşmesinin hemen ardından ilk gerçek altın çağı geldi. Makine peygamberler tarafından yetiştirilen Oidipus salgınlarının sağ kalanları, Güneş öncülerine eşit hale gelen ve hatta onları aşan medeniyetler inşa etti.

Bu göksel yayılma, birlik kaybı anlamına gelmiyordu. Gökyüzü boyunca elektromanyetik iletişimin istikrarlı akışları, İnsanoğlu'nun dünyalarını o kadar etkili bir şekilde birbirine bağlıyordu ki, uzak ırkaşlarının neler yaşandığını bilmeyen bir koloni yoktu. Bilgi akışının serbest olması, diğer şeylerin yanı sıra, teknolojik büyümenin büyük ölçüde hızlandığı bir tempoya yol açtı. Bir dünyada çözülemeyen herhangi bir soruna, diğer bir dünya yardımcı oluyordu ve herhangi yeni gelişmeler hızla yüzyıllar boyu uzanan bir alan içinde herkese duyuruluyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yaşamın yıldızlar arasında bolca bulunmasına rağmen, kimse gerçek zekanın herhangi bir işaretine rastlamamıştı. Kimileri bunu genel nadirliğe bağladı, diğerleri ise tanrısal etkiye gittiler; dinleri dirilttiler.

Teorilerden bağımsız olarak, gerçekten ve tam anlamıyla cevaplanmamış bir soru vardı. İnsanoğlu, uzayda kendisiyle eşit ya da üstün olanlarla karşılaşırsa ne olurdu?

"İki yıldız insanı, kolonileştirdikleri dünyanın yerli bitki örtüsünün kalıntılarının altında uzanarak holografik bir film izlerken. Onlar için, bu sürekli mutluluk dolu bir yaşamdır"

Erken Bir Uyarı

O dönemlerde, büyük sonuçları olan küçük bir keşif, insanlığa yalnız olmadığını belirtti.

Daha Yeni kolonileştirilmiş bir gezegende, mühendisler yabancı bir gezegende bulunan dünya hayvanlarının tüm işaretlerine sahip gizemli bir yaratığın kalıntılarına rastladılar. Haklı olarak *Panderavis pandora* adını alan bu devasa fosil, devasa pençelere sahip kuş benzeri bir yaratığa aitti. Daha sonraki araştırmalar, bunun milyonlarca yıl önce Dünya'da yok olan otobur dinozorların bir soyundan türemiş bir terizinozor olduğunu belirledi.

O koloni dünyasındaki diğer büyük kara hayvanları üç uzuvlu, bakır bazlı iskelet sistemi ve hidrostatik olarak çalışan kaslara sahipken; *Panderavis*, kalsiyum açısından zengin kemiklere ve dört uzvuna sahip tipik bir kara omurgalıydı. Onu orada bulmak, Dünya'nın kendi tabakalarında yabancı bir yaratığı bulmak kadar olası değildi.

Bazıları için bu, tanrısal yaratılışın kesin kanıtıydı. İlk başta insanlığın göklerdeki yalnızlığından kaynaklanan dini yeniden canlanma daha da yoğunlaştı.

Diğerleri farklı görüyordu. Panderavis, insanlara Dünya'ya ziyarette bulunacak kadar güçlü varlıkların hayvanları alıp onları yabancı bir dünyaya adapte edebildiğini gösterdi. Fosilin zaman farkını dikkate alarak, bu gizemli varlıklar böyle şeyleri yapabilecek yetiye sahip olduklarında insanlıktan binlerce yıl önceydiler.

Uyarı açıktı. İnsanlık, aniden bu medeniyetle karşılaşırsa ne olacağını tahmin edemezdi. Elbette dostça bir temas tercih edilirdi ve hatta beklenirdi, ancak hazırlıklı olmak önemliydi.

Sessizce, insanlık bir kez daha, bu sefer gezegenler arası etkiye sahip silahlar inşa etmeye ve depolamaya başladı. Yıldızları novaya çevirebilecek ve tüm güneş sistemlerini mahvedebilecek korkunç cihazlar vardı. Ne yazık ki, bu hazırlıklar zamanla etkisiz kalacaktı.

İlk temas

İlk temas kaçınılmazdı. Evren, hatta tek bir Galaksi bile, sadece tek bir türün zeka geliştirmesi için çok büyüktü. İletişim de yaşanan her gecikme, sadece sonunda yaşanacak olan kültür şokunu daha da yükseltiyordu. İnsanlık için bu "kültür şoku", insanlığın bilinen şekliyle tamamen yok olması anlamına geliyordu.

Neredeyse bir milyar yıl yaşında olan Qu olarak bilinen yabancı tür, galaktik göçebelerdi ve galaktik göçlerinde bir galaktik kolundan diğerine seyahat ediyorlardı. Seyahatleri sırasında sürekli olarak kendilerini geliştirip değiştirdiler ve genetik ve nanoteknolojik manipülasyonun ustaları haline geldiler. Materyal dünyayı kontrol etme yeteneğiyle, "evreni kendi gördükleri gibi yeniden şekillendirme" adına dini, kendine dayalı bir misyon üstlendiler. Tanrılar kadar güçlü olan Qu, kendilerini geleceğin ilahi habercileri olarak görüyordu.

Bu dogma, türü kendi gücünden korumak için yapılan iyi niyetli bir girişimin kökenindeydi. Ancak kör, sorgusuz itaat Qu'yu canavar haline getirmişti.

Onlar için tüm insanoğu, tüm göreceli ihtişamlarıyla, değiştirilebilen bir objeden başka bir şey değildi. Bin yıldan az bir süre içinde, her insan dünyası yok edildi, nüfusu azaltıldı veya daha da kötüsü; değiştirildi. Canlı koloniler bile, milyar yıl süren düşmanlarına karşı birkaç geçici direnişin dışında hiçbir şey başaramadılar.

Bir zamanlar yıldızların hükümdarı olan insanoğlunun artık nesli tükenmişti. Ama insanların değil....

"İnsanın yenilişinde zafer kazanan Qu. Solunda nanoteknolojik bir drone süzülüyor, sağında genetik olarak değiştirilmiş izleme yaratığı"

İnsan Neslinin Tükenişi

İnsanlığın dünyaları, yaşama elverişli hale getirilmiş cennet bahçeleri, Qu için garip bir şekilde boş görünüyordu. Sıklıkla insanlar, şehirleri ve Dünya'dan genetik olarak değiştirilmiş hayvanlar ve bitkiler tarafından doldurulan temel ekoloji boşluklarından başka ham madde bulunmuyordu. Bunun nedeni, insanların başlangıçta orijinal yabancı ekolojileri silmiş olmalarıydı.

Evrende başka bir ırkın evreni yeniden şekillendirmeye çalışmasından gücenen Qu, bu "kâfirlere" ceza vermek için kendi vizyonlarının yapı malzemesi olarak kullanmaya karar verdi. Bu, insan zekasının tamamen söndürülmesine yol açsa da, türü tuhaf yeni formlarda genetik mirasını koruyarak kurtardı.

Yerine geçen yarı insanlar tarafından, şimdi vahşi hayvanlardan evcil hayvanlara ve genetik olarak değiştirilmiş araçlara kadar her türlü kılığa bürünmüş, Qu, galaksimizin dünyalarında kırk milyon yıl boyunca hüküm sürdü. Kilometrelerce yüksek anıtlar inşa ettiler ve tüm dünyaların yüzeylerini keyfi bir şekilde değiştirdiler.

Bir gün, geldikleri gibi ayrıldılar. Çünkü onların bitmeyen bir arayışı vardı ve bütün kainatı dolaşmadan durmayacaklardı.

Qu, ardında binlerce dünya bıraktı, her biri bir zamanlar insan olan garip yaratıklar ve ekolojilerle dolu. Onların bakıcıları ayrıldıktan hemen sonra çoğu yok oldu, diğerleri biraz daha uzun süre dayanarak uzun vadeli istikrarsızlıklara yenik düştü. Değerli birkaç dünyada, insanların torunları gerçekten hayatta kalmayı başardı.

Onlarda insanoğlunun kaderi yatıyordu, artık tanınmayacak kadar bölünmüş ve farklılaşmışlardı....

"Dört milyar canın yaşadığı sessiz dünyanın üzerinde bir mil yükseklikte bir Qu piramidi yükselir. Bu tür yapılar, Qu'nun imzasıdır ve geçtikleri her yaşanabilir dünyada görülebilir."

Solucanlar

Dünyaları kavuran bir güneşin altında yatıyordu, eski zamanlardaki Qu müdahaleleriyle canavarlaştırılmış yoğunluğu bir harabe fırınının içinde parçalanmış heykeller gibi sonsuzca pişen ölü şehirlerin kabuklarıyla doluydu yüzey.

Ancak bu acımasız yerde hayat devam ediyordu. Kristalin "bitkilerin" ormanları yüzeyi kaplamış, yeraltında cümbüşle yaşayan hayvan yaşamı için oksijen döngüsü oluşturuyordu. Bu türden bir tür, atalarının kollarından daha uzun olmayan, tek hayatta kalan omurgalıydı. Dahası, bu gezegenin son yıldız insanının mirasçısıydı.

Genetik değişiklikle tanınma imkanını kaybedecek kadar bozulmuşlardı, soluk, aşırı büyümüş solucanlara benziyorlardı. Küçük, zayıf ayaklar ve kazma için değiştirilmiş eller, soylu insan geçmişlerini ele veren tek şeydi. Bu organların dışında her şey yer altı yaşamına uygun olarak basitleştirilmişti. Gözleri iğne delikleri gibiydi, dişleri, dış kulakları ve sinir sisteminin büyük bir kısmı yoktu.

Bu hayvan insanların yaşamları amaçsızca kazmaktan öteye gitmiyordu. Eğer yiyecek bulurlarsa, onu yutuyorlardı. Kendi türlerine rastlarsa, bazen onları da yiyorlardı. Ama çoğunlukla çiftleşiyor ve çoğalıyorlar, ve genlerinde insanlıklarının tek bir parçasını korumayı başarıyorlardı. Zamanla, bu onlara fayda sağlayacaktı.

"İki solucan ebeveyni yavrularıyla beraber"

Titanlar

Uzun süre önce sönmüş bir koloni istasyonunun sonsuz savanında, devasa yaratıklar egemendi. Kıyaslama yapıldığında kırk metreden daha uzun olan bu devasa yaratıklar aslında Yıldız İnsanlarının dönüşmüş soyundan geliyorlardı.

Birkaç özellik, insan atalarını ele veriyordu. Fil benzeri ön ayaklarında hala kısa başparmakları vardı, ancak şimdi ağaçları sökmek dışında hassas manipülasyon için artık kullanışlı değildi. Bu kaybı, alt dudaklarını, Dünya'nın geçmişindeki filler gibi bir kaslı sarma benzeri bir organa dönüştürerek telafi ettiler.

Ne kadar hayvansı görünseler de, Titanlar galakside kalan azalmış alt-ırklardan en akıllı olanlardan biriydi. Kütleli duruşları gelişmiş bir beyin için olanak sağladı ve zamanla, anlık bilinç yeniden ortaya çıktı. Dudak-sarma organlarıyla süslü ahşap oymalar yaptılar, hangar benzeri barınaklar inşa ettiler ve hatta ilkel tarımın bir türünü başlattılar. Yerleşik yaşamla birlikte, kaçınılmaz bir dil ve edebiyat akışı geldi; geçmişin yarı hatırlanan efsaneleri ve efsaneleri, uzak ovaların üzerinde yankılanan yüksek sesli seslerle anlatıldı.

Birkaç yüz bin yıl içinde İnsanlığın bu devasa ilkel varlıklarla tekrar başlayabileceği açıktı. Ancak, felaket niteliğinde bir buz çağı Titan'ların ev gezegenini ele geçirdiğinde, yumuşak devler ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi.

Yırtıcılar ve Avlar

İnsanlığın vahşi dünyalarında gerilemiş yırtıcılar yaygındı. Genellikle geçmiş efsanelerinin vampirleri, kurt adamları ve cüceleri gibi görünüyorlardı; türetilmiş silahların kombinasyonuyla eşit derecede alt-insan avlarını avlıyorlardı. Kimi büyük, öldürücü dişleri olan büyük başlıydı. Diğerleri kurbanlarını pençe benzeri ayaklarıyla parçalara ayırıyordu. Ancak en yaygın olanları, bıçak gibi keskin tırnaklarla dolu değiştirilmiş parmaklara sahipti.

Bu yırtıcıların en etkili olanlarından biri, insanlığın ilk uzay kolonilerinden birinde yaşardı. Çift bıçaklı başparmaklara sahip pençe benzeri ellerin yanı sıra, büyük, hassas kulaklara sahip orantısız başlarda diş dolu ağızları da vardı. Tüm bunlar, onları ev gezegenindeki baskın yırtıcılar haline getirmeye hizmet etti.

Onlar bozkırlarda koşar, ormanlarda pusuya düşüp, dağlarda avlarını takip ediyorlardı; kuş bacaklarına sahip otobur saltator türleri. Avları tamamen düşmanlık içine düşerken, avcılar evrimsel gelişimlerinde zeka kıvılcımını canlı tutmayı başardılar.

İnsantilop kavmi

Bütün insanlar tamamen hayvani bir duruma düşmedi. Bazıları zihinlerini korurken, fiziki avantajlarını tamamen Qu'nun genetik müdahalesine kaybettiler.

Tek bir tür, bu duruma mükemmel bir örnekti. Onlar şarkıcılar ve hafıza tutucular olarak yetiştirilmiş, Qu hükümdarlığı sırasında canlı kaydediciler gibi davranıldılar. Sahipleri ayrıldığında ancak zorlukla hayatta kaldılar, dört ayaklı bir duruşa döndüler ve otlayan bir sürü hayvan olarak bir niş kapladılar. Bu değişiklik o kadar ani oldu ki, yeni evrimleşen İnsantilop kavmi sadece yapay biyosferin affedici sterilliği sayesinde hayatta kaldılar.

İnsantilop kavmi, tam (eğer biraz uyuşmuş) İnsan zihinlerine ve tamamen felç edilmiş hayvan bedenlere sahipti ve acı dolu yaşamlar yaşadılar. Etraflarındaki dünyayı görebilir ve anlayabilirdiler, ancak bedenleri nedeniyle onu değiştiremezlerdi. Yüzyıllar boyunca, üzüntülü sürüler ovalarda dolaştılar, umutsuzluk ve kayıp şarkıları söylediler. Bu sakatlayıcı ırksal engellik etrafında bütün dinler ve sözlü gelenekler örülürken, geçmişteki Dünya'dakiler kadar dramatik ve ayrıntılıydı.

Neyse ki, evrimin seçici kuvvetleri acılarını kısa süreli kıldı. Basitçe söylemek gerekirse, kullanışlı bir amaçla geliştirilemeyen bir beyin, gelişmesi avantajlı değildi. Zeki olmayan, yarı aklı başında bir İnsantilop, akıllısından daha hızlı büyüdü ve aynı verimlilikte otlatıldı. Böylece zamanla insani-zekalarını kaybettiler. İnsantilop kavmi hayvanlaşan çocukları, onları yüz bin yıldan kısa sürede geride bıraktı ve hüznü dolu dünyaları sonsuza kadar sessiz kaldı.

Evrimsel süreçte hiçbir şey adil değildi. Ya da merhametli…

Yüzücüler

Belki de yaşam döngülerinin sucul larva aşamasını içermesi nedeniyle, Qu, insan deneklerinin büyük bir kısmını şaşırtıcı bir dizi sucul yaratığa dönüştürmüştü. Özel yetiştirilmiş yardımcılar tarafından bakılan bu sonrası-insan su bebekleri her türlü şekil ve boyutta geldi. Uzun, kurbağa benzeri çeşitleri, devasa balina benzeri canavarlar, ağızlarından su fışkırtarak yüzen süs insanları ve besin stoğu olarak hizmet eden korkunç beyinsiz yuvarlanıcıların korkunç kalabalığı vardı.

Hepsi tamamen evcilleştirilmişti. Hepsi efendileri ayrıldığında nesli tükenmişti. Birkaç hafif değiştirilmiş, genelleşmiş vücutları haricinde. Bu yüzücüler hala büyük ölçüde insan atalarına benzemekteydiler; yapay solungaçları yoktu, ön yüzgeçlerinin arasından elleri hala görülebiliyordu, ayakları yelpaze gibi açılmış uzuvlar gibi işlev görüyordu. Tanınabilir insan gözleri, yağlı gözkapaklarından sızıyordu ve birbirleriyle konuşuyorlardı, ancak kelimelerle değil ya da akıllıca anlayışla.

Bin yıllar boyunca ekolojik olarak kısıtlı dünyalarının okyanuslarında yüzdüler, balık ve kabuklu hayvan türlerinin çeşitlenmesiyle beslendiler; Dünya'dan ithal edilen besin stoğunun hayatta kalanları. Qu'nun müdahalesi ortadan kalktığında, doğal seçim yeniden başladı. Yüzücüler, hızlı avlarını daha iyi yakalamak için daha akıcı hale geldi. Av, daha da hızlı hale geldi veya zırh, dikenler veya zehir gibi savunma karşı tedbirler geliştirdi. Evrimleri geri yolda, yüzücüler akıllı atalarından giderek daha fazla uzaklaştılar. O nimeti bir kez daha tatmak için uzun bir süre beklemeleri gerekecekti.

Kertenkele Çobanları

Onlar "şanslı" sayılabilirdi. Çoğu insan denekleri gibi onları tanınmayacak şekilde bozmadan, Qu, sadece onların bilincini silmiş ve beyin gelişimini engellemişti.

Eski insan atalarına uzaktan benzeyen bu ilkel varlıklar, yapay olarak uzun bir süre boyunca vahşi bir yaşam sürdüler. Qu ayrıldıktan sonra akıl kazanmadılar, bunu yapmaya her türlü teşvikleri olmasına rağmen. Bu durum, bahçe dünyalarındaki avcıların tamamen yokluğundan kaynaklanmış olup zeka için hiçbir avantaj getirmemişti. Dahası, Qu, beyinlerinin yapısını ince ayar yaparak belirli öğrenme özellikleri ile ilişkilendirilen belirli özellikleri bir daha asla ortaya çıkamayacak şekilde değiştirmişti. Bu karıştırıcı değişikliklerin nedenleri yine sadece Qu tarafından biliniyordu.

Akılsız insanlar bir süre sonra gezegenlerini habite eden diğer bazı yaratıklarla bir simbiyoz içine yerleşti. Bazı büyük otobur sürüngenlerini içgüdüsel olarak "çiftlik" yapmaya başladılar, ironik bir şekilde o yaratıklar zamanında gezegenlerine Dünya'dan evcil hayvan olarak getirilen kertenkelelerden başkası değildi.

Çabucak bu karşılıklı ilişkinin dengei kertenkelelerin lehine dönmeye başladı. Gezegenin tropikal iklimi, onlara doğuştan avantaj sağladı ve farklı türlerin spektaküler bir radyasyonunu yaşadılar. Gezegendeki tek büyük memeliler olan beyinsiz yıldız yolu yolcularının rekabetiyle karşılaşmadılar. Sürüngen bir dönüşümle karşı karşıya kaldığında, alt-insanlar yapabilecekleri tek uyum, sessizce hayvanca unutulmaya kaymaktı.

"Kertenkele çobanı, kertenkeleleri daha güçlü ve daha akıllı hale gelirken dünyayı boş gözlerle tarar. Geleceğin ona ait gibi olmadığı bellidir."

Tentatör

Tentatörlerin durumunda, dönüşüm neredeyse sanatsal bir coşkuyla gerçekleşti. Nasıl olur da bu tuhaf şekillerde hayatta kalmayı başardıkları belirsizdi; ataları cansız süslemeler olarak kullanıldı ve bazı adaptasyon mucizesi sayesinde dayandılar.

Hiçbir insan soyunun bunları torunları olarak tanıyamayacağına emin olabilirdi. Dişiler, toprakta kök salmış, etobur bitki benzeri iki metre yüksekliğinde konilerdi. Erkekler ise öte yandan, bükülmüş, iki ayaklı maymunları andırıyordu. Dişilerinin aksine, tamamen yürüyebiliyorlardı; onlar onlarca erkek dişilerin tümseklerinin etrafında şeytanlar gibi koşturuyordu. Kimi yiyecek topluyor, kimi dişileri temizliyor, kimileri tehlikeye karşı nöbet tutuyordu. Eylemleri amacı vardı gibi görünse de, erkeklerin kendi iradeleri yoktu.

Tentatör toplumunda, dişiler her şeyi kontrol ediyordu. Sesi ve feromon sinyallerini birleştirerek, erkek kalabalıklarını bir dizi küçük işe yönlendirdiler ve en güçlü, en itaatkar ve en aptal erkeklerle çiftleşerek daha iyi itaatkar nesiller ürettiler. Belirli dönemlerde birkaç değerli dişi doğururlardı, onlar da köle erkekler tarafından taşınıp yerleştirilirdi.

Her ne kadar acımasız olsa da bu, uygarlığın yüzyıllar içinde ortaya çıkmasına kesinlikle yol açacak son derece verimli bir hegemonyaydı, nasıl olsa evrim etikleri umursamazdı.Tabi eğer kader müdahale etmemiş olsaydı.... Bir kayan kuyruk yığını Tentatörlerin tepesine düşüp ormanlarını yok ettiğinde, İnsanlığın yeniden ortaya çıkma şanslarından biri daha zalimce yok edildi.

"Bir erkek ve dişi Tentatör, türlerine özgü cinsiyet uyumsuzluğunu açıkça sergiler. Dişinin uzunlamasına, çukur benzeri bir vajinasına dikkat edin. Çiftleşirken erkekler, adeta bir metro yolcusu gibi içine inerler"

Kemik Kıranlar

Qu'nun kasıtlı değişiklikleri ve evrimin kör şekillendirmesi ile gökyüzü, atalarının efsanelerini utanca düşürecek yaratıklarla dolmaya başladı.

Ataları, dişten türetilmiş gagalarının göz alıcı renkleri için yetiştirilen Qu'nun cezbedici evcil hayvanlarıydı. Efendileri ayrıldığında, bu şımartılmış yaratıkların çoğu öldü, onlara bakacak kimse veya hiçbir şey kalmamıştı.

Ancak en dayanıklı türlerden olan bazıları hayatta kaldı. Birkaç milyon yılın jeolojik bir göz kırpması içinde, böylesi yaratıkların soyundan gelenler bahçe dünyalarının evrimsel boşluğuna yayıldı. Bu hat, bir dizi insan otoburuna dönüştü. Bunlar, her biri belirli bir av ile başa çıkmak üzere evrimleşmiş minele ile gagalı yırtıcılar tarafından avlanıyordu. Bu genelleşmiş nişlerin arasında, ibis gagalı bataklık süzgeçleri gibi görünen, dişli gagalarından fırlayan tuhaf tepelerle süslenmiş ihtişamlı formlara kadar uzanan özel hayvan toplulukları vardı.

Hatta ikincil olarak zekâ sahibi formlar bile vardı, devvari kemik kırıcıların şeklinde. Bugünün bir gözlemcisi için gerçekten kabusların maddesiydiler; üç metre boyunda ve tüylü, vahşi başparmak pençeleri ve leşçil beslenmelerine uygun devasa gagalar taşıyorlardı.

Bu ceset yiyen ilkel varlıklar, eksikliklerine rağmen zekâ kazanan ilk türlerden biriydi ve ilkel olsalar da bir seviyede uygarlık kazandılar. Tüm bunlar, insan önyargısının insan-sonrası galaksisindeki yanılgısını kanıtladı. Bir yaratık, çürümüş etle beslenebilir, mezar gibi kokabilir ve sevgisini başkalarına dışkılayarak ifade edebilir, ama aynı zamanda torununuz ve insanlığın son umudu olabilirdi.

Ancak sonuç olarak, kemik kırıcılar bile bu vaadi gerçekleştirmedi. Besin olarak leşe bağımlılıkları yemek kaynaklarını ve nüfuslarını ciddi şekilde sınırladı ve ortaçağ uygarlıkları birkaç olaylı bin yılın ardından yıkıldı.

Koloniciler

Dünyaları, Qu saldırısına en dayanıklı direnişi gösterdi. Gerçekten de, iki ardışık dalgayı püskürtmüşlerdi, ancak üçüncüye boyun eğdiler.

Qu, tıpkı sapık bir adalet anlayışıyla, onlara bunun bedelini ödettirmek istedi. Qu'nun gözünde Yıldız tanrılarına karşı direnmenin cezası karşı soylarını tüketmek bile hafif bir ceza olurdu. Bu asi gezegenin insanları, nesiller boyu sürecek bir aşağılanma hatırlatıcısı gerekiyordu.

Bu nedenle deri ve kasların dışkılı bir ağ ile bağlandığı bedensiz kültürler haline getirildiler. En temel sinirlerin yetersiz bir ağı ile bağlandılar ve Qu uygarlığının atık ürünlerini kanser hücresi halı gibi süzerek hayatta kaldılar. Ve sadece onların acı dolu kaderini görmek ve yaşamak için, gözleri ve bilinçleri birlikte korundu.

Kırk milyon yıl boyunca onlar acı çektiler; nesilden nesile en kötü yaşamlar doğar ve geçtikleri tüm acıyı emerdi.

Qu ayrıldığında, rezil hayatlarının sonu gelmesi için soylarının hızla tükenmesini umdular. Ancak alçakgönüllülükleri onları aynı zamanda etkili hayatta kalanlar haline getirdi. Qu'nun denetimi olmaksızın, koloniciler insan etinin yatak gibi tarlalarda gezegenin her yerine yayıldı. Eziyet dolu yaşamların sonsuzluğunun ardından, insan tarlaları neredeyse umut olarak adlandırılabilecek bir şey tadarak biraz nefes aldı.

"Bir Kolonici tarlasının bir kesimi, tüm yaşamlarını tehdit eden acının durumunu gösterir. Bu düzensiz yaratıkların hem eşeysiz hem de daha tanıdık yöntemlerle üreyebildiğini unutmayın".

Uçucular

Qu'nun alanında oldukça yaygındılar. En az bir düzine dünya, bir tür veya diğerinin insana dayalı uçan türlerini barındırıyordu. Çoğu, geçmişteki yarasaları veya teruzorları andırıyordu, melekler gibi havada dans ediyorlardı. (Görüş açısına bağlı olarak melekler veya şeytanlar.) Ayrıca, şişkin gaz bezlerine dayanan birkaç tuhaf tür de vardı.

Ne yazık ki, bu yaratıkların çoğu zaten çok özelleşmişti ve uçmaktan başka bir şey değillerdi. Gökyüzünü fethetmek için insanlıklarını terk etmişlerdi; sınırlı rollerinin ötesinde bir yayılım potansiyelleri yoktu.

Tek istisna, son iki parmağın üstüne gerilen kanat membranları ile uçan maymun benzeri bir tür oldu. Onların avantajı, Qu'nun egemenliği sırasında yapay olarak geliştirilen benzersiz, türbin benzeri bir kalpti. Galaksideki diğer hiçbir insan uçucusunda böyle bir adaptasyon yoktu. Denizyıldızı şeklindeki organ, göğüslerinin ortasında bulunuyor ve akciğerlerden kan dolaşımına oksijeni doğrudan ve son derece verimli bir şekilde iletiyordu. Bu, Uçucuların uçuş gücünü kaybetmeden büyük beyin gibi enerji tüketen adaptasyonları geliştirebilmeleri anlamına geliyordu.

Uçucuların hemen akıl sahibi olmayacaklarını belirtmek gerekir. Bunun yerine, adeta gökyüzünü patlatarak, bombardıman uçağı boyutlarından hızla yarışan avcılara kadar her türlü şeyi içeren gökyüzünü doldurdular. Dünyaları el değmemişti ve oynayabilecekleri birçok niş vardı. Zeka biraz daha bekleyebilirdi.

"Doğal ortamında bir atasal Uçucu. Sakar görünmesine rağmen, bu yaratıkların müthiş evrimsel potansiyele sahip yapay bir metabolik avantajı vardır."

El Çırpıcılar

Bazı uçan insan-sonrasılar, tamamen farklı bir şekilde akıl sahibi olmaya yaklaştılar. Uzak gezegenlerdeki gen kardeşlerinin artırılmış metabolizmaları veya yerçekimi avantajları olmadan, daha fazla gelişmek için uçuş güçlerinden vazgeçmekten başka bir seçenekleri yoktu.

El Çırpıcılar, böyle bir türdü. Flütteronvari kanatları, Qu'nun doğaüstü bahçelerinde kelebek gibi çırpılanlar için kullanıldığında, küçüldü ve manuel durumlarına geri döndü. Bacakları da aynı şekilde yeniden adapte olmuştu, ancak tırmanma atalarından gelen yayılmış bir sakarlığa sahipti.

Sadece tek bir, neredeyse sadistçe basit bir kusur, onları uygarlık geliştirmekten alıkoyuyordu. İkincil atrofileri sırasında, El Çırpıcıların kanatları da eller olarak kullanılamaz hale gelmişti. Flama gibi uzantıları işaret vermek ve eşleşme dansları için çok kullanışlıydı, ancak füzeleri fırlatamaz, barınak inşa edemez veya temel taş aletleri üretemezlerdi. İşe yaramaz elleriyle yapabilecekleri tek şey, birbirlerinin cinsel erişilebilirliğini göstermekti, bu nedenle El Çırpıcılar, yok olma yolunda parlamaya ve dans etmeye devam etti.

"Eşleşme bölgesinin kenarında bir El Çırpıcısı. Cinsel gösteride neredeyse komik bir abartıya sahipken, türü adapte olmada keskinliğini yitirmeye başladı. Onların yaşamları gürültülü, coşkulu, ancak nihayetinde kısa ömürlü olacaktır."

Körler

Qu gezegenlerine geldiğinde kazdılar ve derinlere kadar kazdılar. Kuşatılmış dünyalarının altında, kıtalar boyutunda birkaç sığınak içinde, işgalcilerin gitmesini beklediler ya da umdular. Bu boşuna bir kumar idi. Qu, sığınak mağaralarını buldu ve sakinlerini çaba harcamadan yeniden şekillendirdi.

Bu sığınaklar tamamen farklı bir ekosisteme ev sahipliği yapmaya başladı, dışarıdaki dünyadan akan su ve besinlerle beslenen sonsuz bir karanlık alan. Bu kısıtlı kaynak üzerinde şaşırtıcı derecede karmaşık bir ekosistem gelişti; devasa soluk böcekler; yaygın ev zararlılarının torunları, Dalivari kuşlar ve fareler, aşırı büyümüş mantar tarlaları üzerinde rekabet etti. Yırtıcılar alışılmadık değildi; neredeyse timsahımsı balıklar yeraltı akıntılarını dolaşıyordu ve devasa kör yarasalar, rahatsız edici bir hassasiyetle eko yerlerini bulurken, mağara tabanının sakinlerine zarar veriyordu. Sığınakların kilometre yüksekliğindeki tavanları, biyoluminesan mantarların ve bazı durumlarda hayvanların sürekli olarak değişen takımyıldızlarını oluşturarak karanlıkta parlıyordu.

İnsanlar da buradaydı, ama alışık olunmayan formlarda. Daha çok duyuldukları görüldüklerinden daha sık, banshee benzeri çığlıklarla karanlıkta yol bulmaya çalıştılar. Bu albino mağara sakinleri, algılamanın girişi görme değil, ses ve dokunuştu. Karanlıkta yaşamak için uzun, dokunsal parmaklar, devasa bıyıklar ve hareketli kulaklar geliştirmişlerdi. Gözlerinin olması gereken yerde, hayalet gibi pürüzsüz bir yama dışında hiçbir şey yoktu. Karanlığın dünyasına mükemmel adaptasyonları, insan tanımanın en temel özelliğini silmişti.

Ne kadar adapte olsalar da, kaderleri kara idi. Kör Olanlar, coğrafi mezarlardan çıkmak için herhangi bir zeka türü geliştirmeden önce, Dünya'nın kıtalarının levha buzul büzüşmesi sığınakları teker teker söndürdü.

"Bir yaşında olan kızı ile birlikte şaşkın bir Kör baba. Tehlike gösterenlere kafa karışıklığı yaratmak için hareketsiz durmayı daha iyi bildiği halde, genç kız korku içinde çığlık atıp kendini kirletiyor. Uzunlamasına parmakları, karanlıkta geçirilen bir ömrün belirgin özellikleridir."

Yerde-sürünenler

Qu, insan dünyalarını yeniden tasarlarken iğrenç bir yaratıcılığa sahipti. Bahtsız ruhların bir grubunu "normal" yerçekiminin otuz altı katı miktarındaki bir gezegene taşıdı ve onları bu garip derecede yaşanmaz dünyada hayat için dönüştürdü.

Bu deneylerin sonuçları Bosch, Dali veya Picasso'nun kabus gibi çizimlerine benziyordu. Cam levhalar arasında ezilmiş sakatlar gibi görünüyorlardı. Dört uzvundan üçü sürünme için palet benzeri organlara dönüşmüştü; sadece bir kol zayıf bir manipülasyon aracı olarak kalmıştı. Bu tektir, kuru kalmış kol aynı zamanda böceklerin antenleri gibi ek bir sensör olarak da işlev gördü.

Yüzleri tamamen farklı kabuslardı. Karasal hayvanların çeneli balıklardan itibaren simetri iddiaları; tamamen ve tamamen ortadan kaldırıldı. Bir göz patlayarak yukarı doğru bakarken, diğer göz, yaratığın dikey açılan çenesinin yönünde, öne doğru taranıyordu. Kulaklar da benzer şekilde bozulmuştu.

Korkunç görünseler de, bu eski insanlar ağır yerçekimi ortamlarında başarılı oldular. Tekrar her kullanılabilir nişe tür patlaması oldu ve Yanağın Değiştiriciler, yeniden akıl sahibi olma şanslarını konsolide ettiler.

"Yerçekimi yüksek dünyalarının yerlileri olan bazı yerli evcil hayvanları besleyen bir Yerde-sürünen. Yerli fauna evcilleştirmesi, Yerde-sürünenlerin medeniyete doğru uzanan uzun yolunun ilk adımıdır."

Gezginler

Yerde-sürünenler yeniden tasarlanırken daha ağır yerçekimi altında yaşamak üzere tasarlanmışlardı. Diğer türler, tam zıt koşullar altında yaşam için adapte edilmişti; Dünya'nın yerçekiminin beşte birine sahip bir Jüpiter uydusunda.

Bu harika bir dünyaydı, burada çimenler bile neredeyse on metre boyunda büyüdü ve ağaçlar inanılmaz boyutlara ulaştı, yalnızca antik çağın gökdelenleri tarafından ulaşılan boyutlarda kule gibiydi. Bu gerçeküstü ormanlarda, insanların evcil hayvanlarının, zararlılarının ve sığırlarının torunları, onlar da düşmanlıkla sınırlı hale getirilmişlerdi, yaşıyorlardı.

Onları uzun ormanlarda görebilirdiniz, neredeyse ağaçların arasında dans ediyor gibilerdi, yüksek ve yüksek bir şekilde yetiştiriliyorlardı. Kolları, bacakları ve boyunları inanılmaz derecede inceye uzatılmıştı, vücutlarının her yerinde atık ısı yaymak için büyük deri pedleri açılıyordu. Bazen ışığı yansıtmak ve serin kalmak için renklerini bile değiştirirlerdi. Aşırı ısınma, onların garip uzun, ince vücutları için büyük bir sorundu.

Gösterişli olsalar da, bu Giacomettian hayaletleri hastalıklı derecede kırılgan olarak gelişmişlerdi. Yerçekimi normal dünyalarında bile düşme kemiklerini kırabilirdi ve bir dalından kaymak ölümcül olabilirdi. Bazen açık ovalarda, güçlü bir rüzgar onları deviren direkler gibi yıkabilirdi. Onlar tamamen bahçelerinin şefkatli koşulları nedeniyle hayatta kaldılar, ki bu koşullar büyük ölçüde değişmek üzereydi.

Qu, insan sanat eserlerinin devi yapılarını bıraktıktan yaklaşık iki milyon yıl sonra, feral hale gelen evcil tavuklardan evrimleşen korkunç yırtıcılar bir türü meydana getirdi. Dinozor atalarının zayıflatılmış versiyonlarını andıran bu yırtıcılar, yangın gibi bahçe dünyasını süpürdüler, kaçamayan veya direnemeyen türleri söndürdüler. Barışçıl, narin gezginler de ilk yok olanlar arasındaydı.

Parazitler

İnsanlık, dünyalarında iki ayrı soy hâlinde farklılaştı. Bir yanda, başlangıçtaki istilalarına karşı koymayı başardıkları için Qu tarafından mahvolmuş olan neredeyse Australopithecine engellilerinin birkaç ırkı vardı. Ancak basit atavizm onlar için hafif bir ceza oldu. Çarpık akrabaları, parazitler, onların cezanın ikinci bölümünü oluşturdu.

Aslında, parazit eski insanlarından birkaç çeşit vardı; kaplumbağa büyüklüğündeki dolaşan vampirlerden konaklarına bağlı yaşayan daha yaygın olan yumruk büyüklüğündeki türlere kadar. Hatta dişi kurbanlarının rahimlerini korkunç, yaşayan düşükler gibi enfekte eden iç parazit türü bile vardı.

Tüm bu evrimsel işkenceler, Qu'un dört yüz milyon yıl boyunca dikkatli gözetimi altında oynandı. Cezası o kadar barok, o kadar karmaşıktı ki, çoğu yapay parazit-konak ilişkisi Qu gittikten sonra tükendi. Bazı alt-adamlar keneleri gibi akrabalarını boğarak, yakarak veya hatta yiyerek temizlemeyi öğrendi. Diğerleri, vajinal parazitler gibi, enfekte ettikleri konaklarını etkili bir şekilde kısırlaştıran agresif parazitizm yöntemleri nedeniyle tükendi.

Ancak bir veya iki çeşit, karın emicileriyle, kaslı, kavrama uzuvları ve steril, ağrıyı hafifleten tükürükleri ile konaklarına yapışmayı başardı. Ancak başarısı tamamen parazit avantajlarının gücünde yatmıyordu. Aynı zamanda aptal konaklarını düzenlemeyi öğrendiler, aşırı enfestasyonla öldürmeden ve böylece uzun vadeli kendi hayatta kalmalarını sağlayarak.

Her durumda, tamamen tek taraflı ilişkiler, doğal veya yapay olsun, herhangi bir ekosistemde nadirdi. Bin yıllık döngülerde, kuzen türlerin vahşi parazitliği, her iki taraf için daha faydalı bir şeye dönüşmeye başladı.

Parmak Avcıları

Ataları bir takımada dünyasında hapsolmuştu; sakin, sığ ve sayısız adaların birbirine bağlı ağları üzerine serpilmiş bir gezegen. Bir bakıma büyütülmüş bir Ege denizinde ki gibi, bu yer birçok yönden yeryüzü cennetiydi. Sadece Qu'dan sonra kimse bunun tadını çıkaramamıştı.

Bu boş biyosferde, evrim kör, tahmin edilemez dansına hızla başladı. Bir zamanlar vahşi olan, düşkün insanların soyundan gelenler, ne kadar egzotik, ne kadar garip olursa olsun, her boş alanı adapte etti. Bir grup, tembel kıyılardan balık yakalamayı öğrendi. Bin yıllar geçti ve onlar daha çok balıkçı yaşam tarzına uyum sağladılar. Uzunlamasına parmaklar yürüyebilen balıkçı kanca olurken, genelleşmiş bir beslenme için değiştirilen dişler uzun, ince bir yüze sıralanmış iğne gibi halini aldı. Birkaç milyon yıldan daha kısa bir sürede, Parmak Avcıları kendilerini belirgin bir soy olarak kurmuştu. Soluk, uzun boylu formlarından yoksun olan bir plaj, bir ada veya bir nehir ağzı neredeyse yoktu.

Ne kadar üretken olurlarsa olsunlar, Avcılar hala hayvandan başka bir şey değildi. Onların "insanlıkları", başka bir garip adapte edilme krampından sonra gelecekti.

Zevk Düşkünleri

Parmak Avcılarının bile mutlu varoluşu, Zevk Düşkünleri için rahatsız edici görünebilirdi; çünkü onların türü, yaşam boyu zevk için tasarlanmıştı, evrilmemişti. Qu, onları kedi gibi şımartılmış evcil hayvanları olarak tutmuştu; sulu meyvelerin, bolluk içindeki ağaçların ve tatlı, bakteriyel manna dolu sakin, yalayan göllerin bulunduğu tropik bir ada dünyasında serbest bırakmıştı. Dahası, Zevk Düşkünleri bu yerdeki tek hayvan yaşamıydı. Başka bir seçenekleri yoktu, dolayısıyla bunun tadını sonuna kadar çıkarmak zorundaydılar.

Normal koşullarda, verilen herhangi bir tür, böyle bir ütopya ortamını hızla doldururdu. Ancak normal koşullar, Qu'nun yeniden tasarımının amacı hiçbir zaman olmamıştı. Öznenin sadece onlarca yıl boyunca sürekli olarak potansiyel uygun eşlerle çiftleşme sonucu üreyebileceği şekilde değiştirdi. Bu, nüfus sorununu çözerken türü daha az uyum sağlayabilir hale getirdi. Cinsel rekabette hiçbir anlam bulunmadan, doğal seçim sadece buzul bir hızda ilerlerdi. Neyse ki, Qu ayrıldıktan sonra bile istikrarlı mikrokozmosları çevresel felaketlerden korunmuştu.

Tüm bu değişiklikler aynı zamanda Zevk Düşkünleri için güzel bir gündü. Hayatları, gözlerinde hastalık veya hamilelik endişesi olmadan gezip, uyuma ve şaşırtıcı derecede zevkli cinsel ilişkiye dayalı rutinlerdi. İhmalci ve kaygısız bir şekilde, insan tarihinin en zevkli zamanlarını, üç yaşındaki çocukların zihinsel yetenekleriyle yaşadılar.

Ama gerçekten de önemli değil. Sonuçta böyle güzel bir zaman geçirirken kim düşünmeye ihtiyaç duyar ki?

"Qu'nun gözdeleri. Bir dişi Zevk Düşkünü, yalnızca bir plajda yatıyor, tamamen hiçbir şeyi düşünmüyor. Dünyadan herhangi bir baskı olmadan, günleri kendiliğinden geçiyor."

Böcek Yiyenler

Qu sonrası galakside sıradan, esrarengiz insan türleri bolca bulunuyordu. Yüzlerce tür, basit, fark edilmeyen yaşamlar sürdü, asla bilinçli hale gelmedi, yıldızlar doğmuş insanlar olarak gerçek kökenlerini öğrenmedi. Çoğu nesli tükendi, özlenmedi ve hatta hatırlanmadı. Ayakta kalanlar, gölgede kalan sessiz nişlerde hayatta kalmayı başardı, artık göksel şeylerin düzenine herhangi bir etki yapmadılar.

Böcek Yiyenler denilen tür de böyle bir türdü. Sessizce kendilerini koloni böcekleri ve küçük hayvanlarla beslemeye adapte ettiler; yüzleri deri kaplı levhalarla kaplıydı, yemek avını kazımak için pençe gibi elleri ve onları toplamak için solucan benzeri dilleri vardı.

Genel olarak, özel bir şekilde dikkat çekmiyorlardı. Ancak galaktik istilaların, tesadüflerin ve tamamen şansın bir kombinasyonu, daha sonra onları insan hayvanları arasında en uzun süre dayananı yapacaktı.

Mütevazı olanlar gezegenlerini miras alacaktı, ancak henüz değil. Şu anda Böcek Yiyenler, sadece böcek kolonilerinin yerini belirlemek ve eşleşme mevsiminin başlamasını bekliyorlardı.

Uzayda-yaşayanlar

Yıldız İnsanlarının tamamen Qu istilasına boyun eğmediği hatırlanmalıdır. Dünyaları birer birer yıkılırken, bazı Yıldız İnsanları boşluğa sığınmışlardı. Birer birer, tüm topluluklar nesil gemilerine tırmanıp kendilerini karanlığa bıraktılar, galaksilerini ele geçiren varlıkların dikkatini çekmemeyi umarak.

Çaresizlik, çaresiz önlemler doğurdu. Yıldızlı İnsanları galaksiyi ilk kolonileştirdiklerinde gözlemledikleri gibi, nesil gemilerindeki yaşamın kaçınılmaz olarak kitlesel deliliğe ve anarşiye yol açtığını gözlemledi. Bu sefer insanlar kendilerini uyarlamak zorundaydılar ya da soyunun tükenmesiyle yüzleşmek zorunda kalacaklardı.

Tüm asteroit alanları el kondu ve hiç görülmemiş boyutta uzay gemileri yapmak için oyuldu. Bu oyuk kabuklar, değerli hava ve su kabarcıkları taşıyordu, ancak hiçbir türden yapay yerçekimi yoktu. Saf bir varoluşun, sakinleri böyle bir ortamda yaşam için uygun hale getirilmişse, uzayda sürgünün stresini hafifleteceği keşfedildi.

Ayrıca, insanlar kendilerini değiştirmeye zorlandılar. Atmosferi sıkıca kapatılmış, yerçekiminden yoksun bir ortamda kemikleri daha uzun, daha ince, daha ince büyümek üzere serbest bırakıldı. Dolaşım ve sindirim sistemleri kalp sorunlarını ve tıkanıklığı önlemek için basınçlandırıldı. İkinci değişiklik başka bir avantajlı yan etkiye sahipti; insanlar, modifiye edilmiş anüslerden atılan hava jetleriyle boşlukta gezinebilirdi.

Bu tür deneyler çoktu ve genellikle başarısızlıklarla doluydu. Ancak geleceği yaratmayı başardılar. Ay büyüklüğündeki, hava dolu, ağırlıksız sığınaklarına sıkı sıkı kapanan Yıldız İnsanlarının soyundan gelenler, Qu'nun belasından kaçmayı başardı.

Bu sonsuz bir göçtü. Qu gittikten sonra bile, soyu ile hiçbir ilgisi olmayacak kadar farklı olduklarını bulacaklardı. İlk engeli aşanların bir daha asla bir gezegene ayak basmayacağı kesindi.

"Kırk milyon yıl sonra, bu birey gibi Uzayda yaşayan bu insanlar, hayatta kalan tek gerçekten bilinçli insanlardır. Uzayda rahatlar, en hayvansal kuzenlerinin başka yerlerdeki kaderleriyle ilgilenmezler. Ayrıca acı verici bir şekilde nadirdirler; Samanyolu Galaksisi'ndeki tüm nüfusları birkaç düzine ark ve yüz milyar kişiyi geçmez."

Harabe Gezginleri

Yıldız doğmuş atalarının mirasına şanslı erişimi nedeniyle öne çıkan belirli bir insan türü, nihayet geleceğin şeklini belirlemede öncü bir rol oynamıştır.

Qu istilasını nispeten az bir bozulma ile atlatmışlardı; evet, maymunların seviyesine indirgemişlerdi, ancak toparlanmaları hızlı olmuştu. Görünüşe göre Qu, zekalarını bastırmak için o kadar çok çalışmamıştı. Yıldız insanlarının materyal izlerini silmeye yönelik benzer bir çaba da göstermemişti. Milyonlarca yıl geçmesine rağmen, dünya kıtalarına dağılmış devasa harabe şehir kalıntıları vardı. Böylece Harabe Gezginleri adını kazanmıştı.

Gelişmiş zihinlere ve eski şehirlerin bilgeliğine sınırsız erişimleriyle, gelişimlerinin üstel hızı sadece doğaldı. Birer birer geçmiş Yıldız insanlarının sırlarını çözümlediler ve üzerine inşa ettiler, ve zamanla neredeyse galaktik atalarının bilgelik ve becerilerine denk hale geldiler.

Tüm bu gelişim, doğal olmayan kısa bir süre içinde gerçekleşti ve bazen eski teknolojiler bile körü körüne çoğaltılırken anlaşılmadı. Söylenecek pek bir şey yok, böyle bir gelişim hızı, Harabe Gezginleri'nin sosyal ve siyasi yapılarına erken dönemde baskı yaptı. Gezginlerin gezegenini taramış beş ardışık dünya savaşı ancak zorlukla atlattı, bunlardan ikisi termonükleer değiş tokuştu.

Zorlukların üstesinden geldiler, ateşle vaftiz edilmiş ve uyanmışlardı. Savaşlar onları siyasi olarak birleştirdi ve teknolojik yeteneklerini uzun bir zaman sonra Yıldız İnsanlarının seviyesinin bile ötesine taşıdı. Terslik bir rastlantı olarak, tehlikeli bir yerli çılgınlık biçimi de geliştirdiler. Harabe Gezginleri, Yıldız İnsanlarının soyundan geldiklerine ve gerçek mirasçıları olduklarına inanmışlardı. Geçmişteki hayali Altın Çağı iddia etmek için her türlü şeyi yapmaya hazırdılar.

"Sadece Qu'nun ayrılışından bin yıl sonra, bir Harabe Gezgini Yıldız insanlarının şehir kalıntılarının arasında dolaşırken. Daha büyük bir Qu piramidinin baskın formu arka planda görülebilir."

Bilinç Yeniden Doğuyor

İnsanlık tarihine herhangi bir periyodik düzen getirilebiliyorsa, insan türünün sonrasında gelen hayvan dönemi, yüzyıllık karanlık çağların bir dizisi gibi düşünülebilir. Ancak, herhangi bir "karanlık çağ" durumu gibi, bu sessizlik dönemlerinin de sonlu ömürleri vardı. Birer birer, yıldızların sislerden çıkması gibi, yeni medeniyetler insanlığın paramparça kalıntılarından doğdu.

Nadir durumlarda kurtarma hızlı ve açıktı. Diğer durumlarda ise, uzun bir dizi adaptif ışınlamanın, soy tükenmelerin ve ikincil çeşitlenmelerin ardından geldiği görülüyordu.

Bu soy kolları arasında, ilk son-insanlar ile akıllı soyundan gelen torunları arasında Kretase'nin tüy yumakları ile Homo sapiens arasında olduğu kadar büyük bir mesafe vardı.

Er ya da geç, insan zekası kozmosa geri döndü. Ancak, ortak atalarının dışında, bu yeni insanların bugünkü "insanlarla" veya birbirleriyle hiçbir ortak noktası yoktu.

Tükeniş

Bütün insan hayvanları bu sürecin sonuna kadar ulaşamadı. Hatta Qu-sonrası dönemindeki insanların çoğunluğunun geçiş dönemlerinde yok olduğu anlaşılmalıdır. Tükenme, tüm bir ailenin, tüm bir topluluğun, tüm bir türün tam ve mutlak ölümü, galakside yaygındı.

Tüm bunlarda ne zalimlik ne de dramatik bir şey vardı. Nesil tükenmesi, türleşme kadar yaygın ve doğal bir olguydu. Bazen bir tür sadece rekabete veya aniden değişen koşullara uyum sağlayamazdı. Diğer durumlarda, sayıları zamanın algılanamaz uçurumları boyunca azalırdı. Bir şekilde veya başka bir şekilde, insan hayvanları gözden kayboluyordu.

Ancak tüm bu ölümde yeni bir hayat vardı. Bir tür belirli bir nişi terk ettiğinde, diğerleri yerini almak için hemen adım atardı. Adaptif ışınlamalar izlerdi, boşlukları binlerce farklı ve çeşitli form ile doldururdu. Yok olanlara rağmen, yaşamın akışı devam edecek, sürekli bir devir içinde parlayacaktı.

"Unutulmuş bir koloni dünyasından sualtı insanının fosili. Evrene bilinmeyen şey, onun türünün Qu geri çekildikten hemen sonra adapte olduğunu, geliştiğini ve soyunun tükendiğini anlatan bir hikayesi vardı. Hepsinin yaşayanın mutlaka yok olacağını ve önemli olanın sonuç değil, yolculuk olduğunu anlattığı söylenebilir."

Yılan İnsanlar (Solucanların Soyundan Gelenler)

Kavurucu güneş nihayet soğudu ve yaşam yeraltındaki kalesinden yüzeye geri döktü. Tüm türlerden hayvanlar bin yıllarca boş kalan karasal nişlere patladığı gibi, solucanların soyundan gelenler de öyle yaptı. Yüzeyde, tamamen yılan benzeri otlayıcılar, yüzücüler, avcılar...

...ve insanlar buldular. Ağaç tırmanan memeli yılanlardan türemiş bir form, uzun süre uykuda kalmış insan zekasını yeniden evrimleştirdi. Yeni sarmal şekilli beyinlerle gözlem yaptılar, düşündüler ve felsefe yaptılar. Dünya'yı tek bir pelvik "el" ile işlediler, bu da atalarının ayaklarının kalıntılarından türemişti.

Uzak insan atalarına hiç benzemiyorlardı, ancak sosyal gelişmeleri benzer bir yol izledi; birçok tarım dünya imparatorlukları, ardından endüstri devrimleri, sosyal deneyler, dünya savaşları, iç savaşlar ve küreselleşme. Ancak yine de, tarih boyunca sosyo-politik paralellikler her zaman benzer veya hatta tanıdıkça insan bir dünya anlamına gelmezdi.

Küresel Yılan dünyasının modern şehirleri, boru gibi "yolların" örgüleri, dallanan üç boyutlu demiryolları ve penceresiz, delik benzeri binalarla doluydu. Düğümlü mimarileri bölgeden bölgeye farklılık gösterse de, bu yerleşim yerleri genellikle cam, metal, plastik ve kumaşın kilometrelerce geniş top şeklinde sarıldığı şekilde görünüyordu, bugünkü bir insanın içinde hareket etmesinin imkansız olduğu kadar sıkı bir şekilde sarılmıştı. Meydanlar ve açık alanlar tamamen yoktu, çünkü bunlar navigasyon engelleri ve güvensizlik alanları oluşturuyordu. Ağaçlardaki evrimsel geçmişleri, Yılan İnsanlarını sınırda birer agorafob haline getirmişti.

Tabii ki, bunların hiçbiri Yılanlar için alışılmış bir durum değildi. Göreli olarak "yabancı" yaşam tarzları, bizimkilerin bize özgü olduğu kadar özeldi. Dünya'nın dört bir yanında, arteriyel şehirler, kendi sevinçleri, üzüntüleri ve işleri olan insanlarla çalkalandı, diğer akıllı varlıklar gibi...

"Evde bir Yılan kişi, kitap okurken sigara içiyor ve titreşimli yer-müziği "dinliyor". Açık kapıdan şehirdeki kaotik karışıklık görülebilir."

Katil Halk (İnsan Avcılarının Soyundan Gelenler)

Etçiller de medeniyete geri döndü. Onların yolculuğu, dünyalarının en üstteki yırtıcılar olarak var olmalarına izin veren adaptasyonları kaybettikleri bir dizi değişiklik içeriyordu. Kesici dişleri, önceden sinir ve soluk borusunu kesmek için kullanılanlar, kırılgan ve ince hale geldi ve sadece sosyal gösteriş organları olarak kullanıldı. Çengel benzeri başparmak tırnakları da azaldı, ancak silindi değil. Onların yerine, son iki parmak düzlemi dik bir şekilde döndü ve yeni nesil kavrayıcılar haline geldi. Ancak tüm bu incelik zayıflık anlamına gelmiyordu. Artık avcılığa özgü olmasalar da, Katil Halk, sadece gerçekten istedikleri takdirde elleriyle öldürebilirdi. Büyük pençeler ve dişler yapamadıysa bile, yay, ok, çivili tüfek tekrarlayıcı veya gaz tüfeği ile rahatlıkla başarabilirlerdi.

Avcı kökenlerinden gelen Katil Halk'ın benzersiz bir sosyal profil kazandırdı. Neredeyse tüm dinlerinin, tamamen doğal, hayvansal avlar ve düellolar için ritüelleri vardı. Bu atasal dürtülerin boşalması gerekliliği, aynı zamanda dini "avcı soylulukları"nın oluşumuna yol açtı; avcılık, savaş ve cinayet sanatlarında yetenekli ayrıcalıklı savaşçılar. Bu hükümet sınıflarının altında düzenli topluluklar toplandı; her yıl bir kez ölüm, cinsellik ve dua orgiyasına patlayan düzenli topluluklar. Binlerce yıl boyunca göçebe savaşçılar, bir zamanlar insan sürüleri olan geniş sürülerle birlikte kıtaların satranç tahtası üzerinde birbirlerini kovaladı ve savaştı.

Bütün bu kaos, modernitenin gelmesiyle dağıldı. Sanayi devrimine benzer bir gelişme ile, Katil Halk'ın bir ulusal paketi yerleşik, yoğun fabrika çiftçiliği yöntemleri geliştirdi. Organize devlet yapısı, sekülerizm ve teknolojik sıçrama hızla geldi.

Anlatılmak istenilen, bu tür gelişmelerin dünyayı ilerici, gelişmiş "fabrika çobanları" ve giderek fanatikleşen "avcı devletler" gruplarına böldüğüydü. Bir taraf eski hayvan yollarını kınarken, diğer taraf onları kör bir tutkuculukla benimsedi. Bu, modernliğin kriziydi; küresel birliğe giden yolda ilerici ve muhafazakar fraksiyonların balkanlaşması. Neyse ki, Katiller kendilerini çekip çıkarmayı başardılar, belirli noktalarda tehlikeli şekilde küresel çatışmaya yaklaşmış olsalar bile.

"Ülkesinde birçok yıkılmış kalelerden birini ziyaret eden genç bir erkek Katil, türünün kanlı, çok yönlü tarihini gösteren tanıklıkları. Katil Halk'ın gezegeni arkeologların cennetidir. Başka dünyada olduğundan daha fazla gömülü karanlık çağlar, harap kültürler ve yıkılan krallıklar bulunmaktadır."

Alet Yetiştiricileri (Yüzücülerin Soyundan Gelenler)

Bir zamanlar basit yaratıklardı, denize dalmış bir halkın soyundan gelmişlerdi. Uzak insan ataları böyle varlıklara akıllı bir geri dönüş şansı vermezdi, çünkü okyanusların akıcı ortamında teknolojik ilerlemelerin imkansız olduğunu düşünmüşlerdi. Ancak Yüzücüler, insan soyunun tamamında en ileri ve en son derece yabancı kültürlerden birini kurarak böyle tahminleri çürüttüler.

Sanayi mühendisliğinin temel taşı olan ateş, su altında sürdürülmesi ve kullanılması neredeyse imkansızdı. Ancak Yetiştiriciler, karmaşık araç yapımı pratik olmadığında, başka bir yol seçti. Araçlarını ve makinelerini yetiştirmeye başladılar.

Bu, tür henüz akıllı değilken başlamıştı. Denizlerdeki sonsuz çeşitlilik içinde, Yüzücüler her zaman bir şekilde faydalı olan organizmaları benimsedi ve kontrol etti. Evcilleştirildikten sonra, bu yaratıklar isteyerek veya istemeden yapay seçim ve eğitim yoluyla değiştirildi. Süreç yavaştı, ancak bir kez başladığında etkileri etkileyiciydi.

Bir Yetiştiriciler şehri görmeye değerdi. Büyük, kalp şeklindeki yaratıklar besleyici sıvıları kendiliğinden onaran, yaşayan kanallara pompaladı. Bu, bir güç şebekesinin eşdeğeri idi ve Yetiştiricilerin dev dış iskelet barınaklarının her birine ulaştı; biyoluminesan ışıkları "çalıştırarak", titreyen başıboş kafadanbacak deri televizyonları, tıbbi deniz çıpaları ve yaşayan yaratıklardan yetiştirilmiş sayısız diğer cihazları. Biyolojideki ilerlemeler üst üste binerek genetik mühendisliği tamamen öğrenmişti. Modern Yetiştiriciler hayvanları bile kullanmak zorunda değildi; kültürlü dokuların ve kök hücrelerin basit bir manipülasyonu, eldeki herhangi bir soruna çözümler verebilirdi.

Genetik ustalık birçok engeli aştı. Uçsuz bucaksız okyanus derinlikleri ve Gezegen'in az sayıdaki küçük kara kara parçası artık Yetiştiricilerin elindeydi. Ancak yalnızca yeryüzünde değil, galaktik düşünceleri vardı. Yeni formlar ve tuhaf yaratıklar hala geliştiriliyor, yaşama en düşman olan alanı fethetme cesaretiyle.

Yaşayan okyanus gemilerinin içinde mühürlü olarak, Yetiştiriciler yıldızlara dönmeyi diliyorlardı.

"Bir avcı Yetiştirici, bir bahçe mercan resifinde. Yaşayan canlı araçlar, bu varlıkların günlük yaşamının vazgeçilmez bir parçasıdır; solunum deliğinin üzerine monte edilmiş oksijen filtreleyen bir kabuklu hayvan sayesinde su altında nefes almayı başarır. Denizden türetilmiş bir tüfek tutuyor, özel olarak modifiye edilmiş balık dişleri fırlatan, beyin geliştirilmiş bir balık arkadaşı onun yanında duruyor. Kalsiyumlu kabuklardan yapılmış binalar, biyoluminesansla parlıyor."

Sauro-sapientler (Kertenkele yetiştiricilerinin hayvanları)

İnsanlığın nihai mirasçılarından biri bile zamanında hiç bir zaman insan değildi aslında. Onlar, Kertenkele yetiştiricilerinin düşüşü sırasında yayılan sürüngen soyundan gelmişlerdi.

Onların hikayesi gerçekten tersine dönmüş bir dünya hikayesiydi. İnsanlar aptal hayvanlara dönüşürken, soğukkanlı kertenkeleler gezegenlerinin tropikal ikliminde başarılı olmuşlardı. Binlerce yıl geçti ve giderek daha zeki formlar üretmeye başladılar. Bunlardan biri, geçmişteki yırtıcı dinozorların tüylerden yoksun versiyonlarına uzaktan benzeyen, gerçekten akıl sahibi bir türe dönüşerek bir dizi medeniyet inşa etti.

Bu genç medeniyetler, gezegenlerini dolduran canavarı harabelerin gerçek kökenini anlamak için hızlı davrandılar. Harabeler, o zamana kadar doğal anormallikler veya tanrıların zamansız hatıraları olarak kabul edilirdi. Ancak şimdi, Kırbaçlaşanlar ve Yıldız İnsanları'nın harap kalıntılarını gerçekte oldukları için gördüler. Biyolojik olarak ilgisiz Sauroslar, insanlık kültürel kimliğini benimsemeye başladılar.

Arkeolojik çabaları sırasında Sauroslar, yiyecek ve emek için kullandıkları hayvanların varlıklarının kurucularından geldiğini anlamaya başladılar. Ve yıldızlar arasında, onları biçimlendiren, Yıldız İnsanları'ndan daha büyük karanlık güçlerin yattığını gördüler. İnsan hayvanları, Panderavis gibi, eğer Sauro-sapientler, kozmosta devam eden varlıklarını temin etmek istiyorlarsa, gözlü olmaları gerektiğini hatırlatan bir hatırlatıcı olarak hizmet etti.

Modüler İnsanlar (Sömürgecilerin Soyundan Gelenler)

Evrimin kör işleyişi, en olası olmayan yolları takip etti, en kaçınılmaz fırsatları kullanır. Modüler İnsanların varlığı da bunun kanıtıydı. Ataları, Sömürgeciler, neredeyse her gözlemci tarafından umutsuz sakatlarmış gibi görünebilirdi; tutarlı organlara sahip değillerdi ve varlıkları yosun matları gibi su kenarlarını kaplama ile sınırlıydı. Ancak ne kadar dejenerasyon yaşarlarsa yaşasınlar, Sömürgeciler hayatta en sert koşullarda bile tutunabilen dayanıklı hayatta kalanlardı.

Zaman geçtikçe, homojen matlar yerine farklılaşmış kolonilerde kendilerini organize etmeye başladılar. Kolonilerde her insan "hücresi" tek bir işlevi yerine getirebilir ve diğerlerinin birliğinden yararlanabilirdi. Böylece büyük örgütlenme çağı başladı, farklı koloniler birbirleriyle rekabet ederek yaşam mücadelesinde avantaj sağlayacak özelleşmiş insan hücreleri geliştirdiler. Bazı koloniler uzaklardan kaynakları emebilen dev kökler büyüttü. Diğerleri kökleri tamamen terk etti ve denizyıldızı gibi ayak segmentleri üzerinde hareket etmeye başladı. Bazı koloniler pençeler ve zehirlerle donatılmış üniteler geliştirerek rekabeti yeni, ölümcül bir seviyeye taşıdı. Diğerleri tehdide zırh kaplama veya devasa gözlere sahip izlemeci hücrelerle cevap verdi.

Bu Sömürgeci silah yarışının sonunda galip gelen bir akıllı koloni oldu; diğerlerini yönlendirmek için var olan tamamen özelleşmiş üniteler etrafında örgütlendiler. Bu koloniler, rakiplerinin parçalarını kendi içlerinde işlevsel hale getirerek gezegene yayıldı. İşte böylece Modüler İnsanlar doğdu.

Tamamen endüstriyelleşmiş megalopollerde yaşayanlar, tarif edilemez bir çeşitlilikte şekil ve boyutta geldiler. Kale benzeri koruyucu ormanlardan küçücük, sürünen habercilere kadar Modüler bütünün üyeleriydi. Birbirleriyle birleşebilir ve bölünebilir, ihtiyaçlar ortaya çıktığında parçalarını değiştirebilirlerdi. Tüm bu değişken varoluşlarında sabit olan tek şey, zihinsel ve kültürel birlikleri idi.

Biyolojik yapısından dolayı, bu insanlar imkansızı başarmışlardı. Aslında barış ve ütopyacı eşitliğin hüküm sürdüğü bir dünyada yaşıyorlardı, herkes birleşik bütünlerin parçaları olmaktan mutlu idi.

"Modüler bir koloni, ellerinde tutulan tıbbi drone tarafından üretilen antiülser ilaçları ile özelleşmiş bir sindirim ünitesini tedavi eder. Farklı segmentleri ve her biri içinde mutasyona uğramış insanları fark edin."

Pterosapienler (Uçucuların Soyundan Gelenler)

Uçanların aşırı güçlendirilmiş kalpleri onlara evrimsel bir üstünlük sağlamış ve gökyüzünü doldurmak için çeşitlenmişti. Ancak göklerdeki rekabet, metabolizmalarının bile üstesinden gelemeyeceği kadar yoğundu.

Bazı soy çizgileri kanatlarını bırakarak yere döndü, farklı türde yırtıcılar, otoburlar ve hatta yüzücüler olarak yaşadılar. Havada yaptıkları adaptasyonlar, onlara karada avantaj sağladı ve muhteşem boyut ve çeviklikte formlar ürettiler. Harika varlıklardı, ancak yer gök-yaratıklarının dışavurumu değil, zekalarıydı. Bunun yerine medeniyet göğe açıldı. Bir tür, yürüyen, leylek benzeri yırtıcıların hattından gelen, dünyayı hayal etmek ve ona etki etmek için yeterince büyük bir beyin evrimleştirdi. Zaten kaygan bataklık avlarını yakalamak için çok yönlü olan ayakları daha da iyi konuşlandı ve ellerin rolünü üstlendi. Bir telafi olarak bazı havada süzülme yeteneklerini kaybetmiş olsalar da, bedenleriyle yapamadıkları şeyleri zihinleriyle fazlasıyla yapabiliyorlardı.

Uçma yetenekleri, Pterosapienleri ulusal bir birliğin ve sınırların icat edilebilmesi için yeterince kolaylaştırdı. Bu kadar içsel bir seyahat kolaylığıyla, fikirler ve bireyler sosyal farklılıkların sertleşmesi için çok hızlı bir şekilde yayıldı. Gezegenler arası bir farkındalıkla hareket ederek devasa, karasal akrabalarını yetiştirdiler, siper ve flüt kulelerden oluşan şehirler inşa ettiler, atomu kullanmayı öğrendiler ve yıldızlara bakmaya başladılar, ortalama bireyin refahını (çok fazla) dengelemeden ve kavgacı fraksiyonlara bölünmeden yaşadılar.

Ne kadar eşit görünen hayatları olsa da, pahalı ve kaçınılmaz bir bedel ödemişlerdi. Kalpleri, güçlendirilmiş hallerine rağmen, uçuş güçlerini ve grotesk büyüklükteki beyinleri aynı anda destekleme konusunda zorluk yaşadı. Bu nedenle kısa ömürlüydüler. Bir Pterosapien iki yaşında cinsel olgunluğa erişirdi, on altı yaşında orta yaşa gelirdi ve genellikle yirmi üç yaşında ölürdü. Onları her anlarını kıymetli kıldı ve bunun üzerine büyük bir yoğunlukla düşündüler. Pterosapien filozoflarının elde ettiği makale yığınları, her insan kütüphanesinin kıskançlıkla bakacağı türden olurdu. Şehirlerinde hayat, ölüm tarihlerine yetişmek üzere hızla ilerledi.

Bir tür olarak, meleksi bu uçucular kalp hastalığının kurbanlarıydı.

"Bir Pterosapien sahil tatil beldesinin tuhaf binalarının yanında poz veriyor. On gün süren bu tatil, onun geçici yaşamının tek tatili olacak."

Asimetrik İnsanlar (Yerde-sürünenlerin soyundan Gelenler)

Yerçekimi tarafından şekillendirilmiş olsalar da, Yerde-sürünenler zekalarını geri kazandılar ve birkaç milyon yıl içinde bir medeniyet geliştirdiler. Dünya çapında yayılan, kısa boylu, gözle görülür binalar vardı. Bu yapılardan bir şey beklemeyen görünüyordu, ancak böyle yapılar yeraltı evlerinin, okullarının, hastanelerinin, tapınaklarının, üniversitelerinin yanı sıra elçiliklerin, hapishanelerin, akıl hastanelerinin, komuta merkezlerinin ve cephaneliklerin girişleriydi. Garip hayatlar yaşadılar, ancak Yerde-sürünenler tüm erdemler ve kötülükleriyle insan gibiydiler. Bu nedenle dışa doğru genişlemek ve yeni sınırlar aramak onlar için doğal bir davranıştı. Neyse ki, güneş sistemleri diğer gezegenler barındırdı, neredeyse tüm yönlerde Yerde-sürünenler anavatanlarına benzer, yerçekimi dışında. Ancak bu türden önemsiz ayrıntıların onları durdurmasına izin vermediler.

Tarih boyunca, insanlar daima geleceklerini korumak için kendilerini değiştirmeyi riske atmışlardı. Riskli bir kumar olsa da, Mars-Amerika günlerinden bu yana ödüllendirilmişti. Ancak düzleştirilmiş Yerde-sürünenler için bedenini iyi huylu bir yerçekimi için yeniden yapmak gerçekten devasa bir görevdi. Söylemeye gerek yok ki deneyler sınırlı başarıya ulaşmak için bin yıllar aldı. Sayısız denemenin ardından Asimetrik İnsanlar doğdu, veya daha doğru bir ifadeyle yapıldı. Bedenleri önemli ölçüde değişti; yüksek yerçekimi kirini sıyırarak hareket etmek için kürek gibi olan ayak parmakları yüz bacaklı bacaklara dönüştü ve tek yakalayıcı el aşırı derecede uzatıldı. Tersine çevrilmiş ve ters döndürülmüş garip yüzleri varlıkları pisi balığı benzeri bir yaşamdan döndükten sonra oldu. Bükülmüş olsalar da, bu yeni ırkın üyeleri düzgün atalarına göre muazzam avantajlara sahipti.

Sosyal gelişimleri de geçmiş Mars-Amerikalılarla paralel idi. Tekrar altın bir çağ vardı, ardından artan gerilimler ve gezegenler arası savaş. Ancak Marslılar gibi, Asimetrikler ebeveyn ırklarını, yerde-sürünenleri tamamen acımasızca yok etti ve güneş sisteminin tek hakimi oldular. Yol boyunca Qu ve Yıldız İnsanlarının kalıntılarına rastladılar ve büyük ölçüde ilerlediler. Kendi alemlerinde zafer kazananlar olarak, göğe yeni keşifler için döndüler.

"Bir Asimetrik soylu, garip anatomisini ortaya çıkarmak için çıplak poz verir. Genellikle bu yaratıklar, birbirine bağlanmış, büyümüş çorap yığınlarını andıran karmaşık kıyafetler giyerler."

Sembiyotlar (Parazitlerin Soyundan Gelenler)

Zaman ilerledikçe, parazitlerle konakları arasındaki ilişkiler öylesine bağlanmıştı ki, bireylerin işbirliğini içerecek kadar öne çıkmaya başlamıştı. Artık tek taraflı ilişkiler değildi; konakların besleyici kanları karşılığında parazitler, avcı ve diğer tehlikelere karşı erken uyarı olarak yüksek duyularını sunuyorlardı.

Böylece sembiyotik ilişkilerin büyük bir "silah yarışı" başladı. Bazı "parazitler" konaklarına daha büyük gözler sunuyor, diğerleri daha keskin koku, işitme veya ekstra savunma silahları sunuyordu; zehirli tükürük, kötü kokulu spreyler veya ekstra bir ısırık şeklinde. Konaklar bu jesti daha uzun koşma bacakları, daha güçlü vücutlar ve kan damarları ile zenginleşmiş ve yalıtımlı tüylerle kaplı özelleştirilmiş ergonomik yuvalama siteleriyle iade etti. Parazit ve konak türlerinin farklı kompleksleri, sadece kendi aralarında uyumlu olarak gelişti.

Bu yaratıkların gelişimi, uzak dünyalarındaki büyük Modüler kolonilerini anımsatıyordu. Ancak, Sembiyotlar bileşenleri, aynı temel organizmanın modifiye edilmiş varyasyonları yerine farklı türlerin üyeleriydi. Sonunda, her iki ilişki de aynı noktaya yol açtı: Bilinç.

Belli bir kıtanın izole ormanlarında, yeni bir parazit türü gelişti. Onların ataları gibi balistik zehir spreyleri, bulaşıcı sokmalar veya akrabalarının şişirilmiş kol pençeleri yoktu. Bunun yerine, bu parazitler daha basit bir anlaşma sunuyordu; aklının tam teslimiyet karşılığında düşünme yeteneği. Başlangıçta bu ilişki daha çok bir at ve binicisi gibiydi, ancak birkaç yüz bin yıl sonra Sembiyotlar dokunsal ve koku sinyallerinin bir kombinasyonuyla konaklarını kukla gibi manipüle edebiliyordu.

Birkaç bin yıl daha ve bu birleşmiş varlıklar, ülkeleri, siyaseti ve hatta savaşı içeren kendi düzenlerini geliştirdi, yeni birleşen dünya kültüründe azaltılsa da. Bu dönemde teknoloji, konakların çoğu işlevini yerine getirdi, ancak gelenek ve basit verimlilik nedeniyle bu yaratıkların geliştiriciliği devam etti. Bir ortalama Sembiyot, iş konaklarında gününe başlardı ve işten eve döndükten sonra daha rahat bir ev sahibine geçerdi.

Ve belki de koku televizyonunda, milyon yıl önceki Qu kalıntılarının kazılarından, Yıldız insanlarının enkazlarından kurtarılan harika keşiflerden veya yıldızları dinlemek için her yerde yükselen devasa radyo dizilerinden haberlerin kokusunu alırdı.

Bu, her yerde tekrarlanan bir desendi.

"Bir Sembiyot , birkaç konaklarından birinde poz verir. Arka planda, bensiz ev sahipleri için insan boyutlarında kapılar ve akıllı müşterileri için daha küçük delikler olan kırsal konutlarından bazıları görülebilir."

Yelken İnsanları (Parmak Avcılarının Soyundan Gelenler)

Parmak avcıları zaten post-insan ırklarının en farklı olanlarından biriydi. Harpun benzeri parmakları ve neredeyse timsah benzeri çeneleriyle, ana türlerine hiç benzemiyorlardı. Ancak bu şekil bile bilinçli torunlarına kıyasla tutucu görünecekti. Birçok küçük, dağınık ada, izole alt kıta ve farklılaşmış nişlerle, yurtları izole bazı türlerin üyelerinin uygun koşullar altında vahşi farklı formlara evrilebileceği bir evrimsel bir tencereydi. Bu koşul, eski Dünya'daki Madagaskar, Galapagos veya Hawaii adaları gibi adalı krallıkların durumuna benziyordu, ancak bu sefer küresel ölçekteydi.

Parmak Avcıların'ın torunlarından bazıları yalnız adalarda tutsak kaldı, daha küçük hale geldi ve avcı pençelerini zarif kanatlara dönüştürdü. Diğerleri doğrudan denize gitti ve balina, yunus ve mosasorlar gibi analoglara dönüştü. Bu evrimsel kabarma içinde, belirli bir soy kökeni atasal Yelkenlileri yarattı.

Onlar da parmaklarını kanatlara uzattı, ancak bunlar uçuş için kullanılmıyordu. Bunun yerine, onları kolayca okyanusların üzerinde sürükleyen yelkenler haline geldi. Parmakları yelkenlere dönüşen Sailors, pelajik avlarını yakalamak için ağızlarını ve uzatılmış dillerini kullandı. Bu organlar sonunda Parmak Avcılarının körelen, becerikli ellerinin rolünü üstlendi. Sonsuz denizleri daha iyi gezme ihtiyacı, anılarının üzerinde kaçınılmaz bir baskı yarattı ve Yelken İnsanlarının beyinleri buna göre büyüdü. Zaman içinde bu gezginlerden biri yeterince akıllı hale geldi ve düşünmeye başladı.

Bilinçli olsalar bile, Yelkenlilerin herhangi bir sosyal istikrar sağlamak için uzun bir zamana ihtiyacı vardı. Dağınık dünyaları, rekabet eden ve dirençli şekilde savaşan olağanüstü bir kültür çeşitliliği yarattı. Nesiller boyunca, bilinmeyen çok sayıda kabile savaşçısı filosu, dönemlere yayılan, amaçsız çatışmalarda birbirleriyle savaştı. Kaçak savaşçılar ve korsan toplulukları kaçınılmaz olarak ortaya çıktı ve kontrol edilemeyen şiddet döngüsünü uzattı.

Ancak belirli bir savaşçı kabilesi sanayi ölçeğinde savaş geliştirdiğinde ve devlet toplumu bunu desteklemek zorunda kaldığında, ve yalnızca bu modernlik fikri barış fikrini doğurduğunda, Yelkenliler sonunda birleşmeyi başardı. Okyanuslar çok uzun süre kanla lekelenmişti.

"Bir Yelkenci, arkadaşının onunla birlikte avlandığı bir av turuna çıkar. Doğaları gereği son derece şiddetli olan bu varlıklar, modern yaşamda vahşi av kampanyalarına sık sık başvururlar. Dil türetilmiş 'ellerini' ve yanlarında uçan yaratıklardan birini, aslında Yelkenlilerin uzak akrabalarından birini, fark edin."

Satyriaklar (Zevk Düşkünlerinin Soyundan Gelenler)

Onların zevk dolu varoluşu, durağan cennet dünyaları ile içsel yavaş evrim hızları arasında sıkışıp kalmış gibi görünüyordu ve değişime karşı bağışıklık kazanmış gibiydi. Belki de bu, bir milyon yıl kadar böyleydi. Ancak daha büyük ölçekte, tam bir durağanlık masaldan ibaretti.

Belirli bir dönemde, jeolojik çalkantılar dünyalarının sığ denizlerinin üzerine büyük kara kütlesi çıkardı. O ana kadar günümüz İzlanda'sından daha büyük olmayan tek bir adada tutsak olan Zevkçiler, bu yeni otlakları kolonileştirmekte gecikmediler. Bu daha çok bir zorunlu sürgündü, çünkü yeni toprakları yükselten olaylar aynı zamanda atmosferi boğan ve güneşi engelleyen devasa kül bulutları oluşturmuştu. Sonunda suçsuziyetleri bozuldu ve Zevkçilerin çoğu, uyum sağlayamadan yok oldu. Tek hayatta kalanlar, üreme tuhaflıklarını terk etmiş hızlı üreyen garip yaratıklardı. İşte bu formlar, yeni doğmuş kıtayı kolonileştirdi ve Zevkçilerin bilinçli varisleri olan Satyriakları meydana getirdi.

Bu varlıklar, torunlarına büyük ölçüde benzeyen atalarına benzemekteydiler, ancak artık muazzam "kuyruklar" taşıyorlardı; uzatılmış pelvik kasları ve yağdan dokunmuş dengesiz organlar. Bu uzantı boyunca, bütün vücutları yatay, neredeyse dinozorvari duruşlara yeniden yönlendirilmişti. Atalarının telaşlı üreme stratejilerini terk etmiş olsalar da, sosyal yaşamları hala hoş rastgele cinsellik tonunu taşıyordu.

Satyriak medeniyeti hızla küresel olarak kendini kurdu, çünkü ek kara kütlerine rağmen dünyalarındaki karasal alan, Avustralya'dan daha büyük değildi. Bir süre üç ve sonra ikisi birbirleriyle rekabet etti, daha sonra birçok daha küçük ulusa ayrıldı ve nihayet bir bütün dünya düzenine yeniden birleşti. Bu noktadan itibaren Satyriak dünyası tekrar bir haz Valhalla'sına dönüştü, festivaller, konserler ve ritüel orgiler çalışma haftalarını noktaladı. Ancak bu sefer hepsi gerçek zekâ tarafından tadılabilirdi.

"Satyriak izleyici, şarkıcının şarkısının doruk noktasına ulaştığı anda coşku içinde çıldırır. Bu tür etkinlikler, Satyriak yaşamının günlük bir parçasıdır."

Böcek Yüzlüler (Böcek Yiyicilerin Soyundan Gelenler)

Zamanla, böcek yiyen ataları avlarını andırmaya başladı. Dikenli, deri yüz plakaları, bir zamanlar zehirli iğnelere ve ısırıklara karşı savunma amaçlı kullanılanlar, kemikleşti ve çene yapısına entegre oldu. Elleri ve ayakları, azalmış sayıda parmak ve ayak parmağı ile cımbız benzeri şekiller haline geldi. Metabolizmaları da gezegenlerinin sıcak, tembel ikliminde kısmen ektoparaziye döndü.

Ancak onları hayatta tutan şey, adaptasyon yoluyla tekrar bilinçlerini kazanmalarına izin veren bir doğuştan gelen defekt idi. Qu tarafından boğulduktan sonra bile, Yıldız İnsanlarının genleri hücrelerinde baskıcı olarak kalmıştı. Tesadüfen, Böcek Yiyicilerin belirli bir soy hattı, taş aletlerle böcek yuvalarını kırmada kullanışlı olan büyük beyinler geliştirdi. İşte oradan itibaren işler kolaylaştı. Kendi içinde milyonlarca yıl süren taş baltadan uzay gemisine geçiş, jeolojik zaman içinde bir göz kırpışıydı. Birçok diğer tür gibi Böcek Yüzleri, ardışık döngüler halinde tarımsal (onların durumunda kovan tarımı) imparatorluklar, koloni çabaları, endüstrileşme, kapsamlı dünya savaşları ve nihayetinde globalleşmiş dünya devletleri dönemlerinden geçti. Ancak onların gelişimini diğer tüm insan sonrası türlerden ayıran bir şey vardı.

Başka bir uzaylı istilasıyla karşılaştılar. Tarih, işgalciler hakkında pek fazla şey kaydetmez, ancak Qu gibi değillerdi, çabaları benzersizdi ve yoğun bir döngüde yörünge ve kara savaşlarının bir kombinasyonunda geri püskürtüldü. Yenilgilerine rağmen, istilacılar izlerini geride bırakmayı başardı. Kendi bitki ve hayvan varlıklarını getirdiler ve uzaklaştıktan uzun süre sonra Böcek Yüzlerini türlere özgü bir yabancı düşmanlığına ittiler, öyle ki diğer yıldızlardaki olan insan-sonrası gen kuzenlerinden bile korktular. Ironik bir kader dönüşü ile, korkuları daha sonra haklı çıkacaktı, ancak şimdi değil. Böcek Yüzlerinin hala zamanı vardı.

"Bir Böcek Yüzü ünlüsü, gezegenlerinin en güzel kızı olduğuna inanılan, sahil kasabasının önünde poz verir. Uzakta, gizemli yabancı istilacılardan kalma, gaz kesesi gibi ağaç yaratıkları görülebilir."

Asteroformlar (Uzayda-yaşayanların soyundan Gelenler)

Başlangıçta mülteciler olan Uzaycılar, uzayın genişliğini hızla öğrendiler. İzole uzay gemileri bir araya geldi ve çoğalarak bütün dünyaları içerebilecek kadar büyük, içiçe geçmiş bir yapı oluşturdu. Ancak Asteroform başkentinin içinde hiçbir gezegen bulunmuyordu; sadece yerleşiklerin en sonunda tam potansiyeline ulaşabileceği devasa, yerçekimsiz kabarcıklar vardı.

Ağırlık kısıtlamalarından kurtulmuş olarak, bedenleri ince ve böceksi hale geldi, tek parmaklar çoklu ince, kullanışlı uzuvlara dönüştü. Bunlar dışında gelişmiş tek organ, temel hareket biçimi haline gelen türetilmiş jet sfinkterleriydi. Ancak her şeyin üstünde olan, şişkin, büyümüş beyinleriydi.

Yerçekimi engelinden etkilenmeden, insan beyinleri olağanüstü büyüklüklere ulaşabildi. Her nesil, daha büyük kafatası kapasitesine sahip olan yavrular üreten deneyler tasarladı ve bu da günlük yaşamlarını yaşarken bugünkü insanlar tarafından zar zor anlaşılan kavramlar ve yapılarla düşünmeye başlayan varlıkların doğmasına yol açtı. İnsan zihninin fizyolojik sınırları uzun süredir tartışılıyordu. Şimdi, bu sınırların gerçekten var olduğu ve bunları aşabilen bireylerin aynı şekilde felsefe, sanat ve bilimde yeni alanları fethedeceği kanıtlanmıştı. Ve bu her şeyi değiştirdi.

Ancak insanın temel arzusu olan genişlemek gibi bazı yönler değişmedi. Bu amaçla Asteroformlar büyük filolar halinde küresel alt gemiler inşa ettiler ve etkilerini gökyüzüne, her yıldız kümesine ve her yıldız sistemi içine yaydılar. Bin yıldan kısa bir süre içinde, galaksi, insanlığın yeni ve çok daha yabancı bir İmparatorluğu tarafından kuşatılmıştı.

Garip bir şekilde, hakimiyeti yeni ortaya çıkan insan sonrası türlerinden hiçbiri içermiyordu, çünkü sahipleri tamamen gezegenlerde yaşamaktan vazgeçmişti; bu zayıflatıcı, yerçekimine zincirlenmiş kirli ve buzlu küreler. Yeni doğmuş gemiler, yıldız sistemlerinin dış bölgelerinde rahatça yerleşti, yıldızlar arasında çabalayan akrabalarının yaşamlarını sessizce izledi.

Tarihte ilk kez, sayısız insan gökyüzünde gerçek Tanrılar vardı. Çoğu zaman sessizdiler ve çoğu zaman fark edilmediler, ancak gözlemciliği sonunda ödüllendirilecekti.

İkinci Galaktik İmparatorluk

Zaman içinde, bilinçli insan sonrası türler galaksiye uzandılar. Kaçınılmaz olarak, Yıldız İnsanlarının kalıntılarına rastladılar ve onların yıldızlararası atalarını anladılar. Bu keşiflerin ardından bir farkındalık geldi; belki de kendileri gibi başkaları da vardı, düşünülemeyecek kadar uzak mesafelerde. Böylece, yeni oluşan medeniyetler gökyüzünü keşfe çıkmaya başladılar.

Bu temaslar, hepsi radyo iletişimi aracılığıyla kurulmuştu, eşit olarak yayılmadı. İmparatorluk, Qu ayrıldıktan yalnızca birkaç milyon yıl sonra, ilk Katil Halkı ile Satyriac'lar arasında gerçekleşen ilk diyalogla başladı. Birkaç bin yıl sonra, okyanus derinliklerinden canlı radyo ağları aracılığıyla gelen Alet yetiştiricilerinin katılmasıyla genişledi.

Bunu takip eden on milyon yıl boyunca ikinci dalgada, Modüler insanlar, Pterosapienler ve yeni gelişen Asimetrikler, göksel kuzenleri ile iletişime geçerek bilinçli türler arasına katıldı. Sonunda, sonraki yirmi milyon yıl içinde, Sauros, Yılan İnsanlar, Parazit/Simboyitler ve Yelkenliler gibi yeni medeniyetler art arda Galaktik İmparatorluk'a katıldı. Böcek suratlılar sürecin tamamından haberdardı, ancak yabancı türlerle kötü deneyimleri nedeniyle sessizlikten sonra inanılmaz kırk milyon yıl sonra yavaşça açıldılar.

Bu birleşim, gerçek seyahatin pratik olmaması nedeniyle, konuşmanın bir imparatorluğuydu. Yıldız İnsanlarının eski kolonileri gibi, insan sonrası türler, bilgi ve deneyimin sınırsız bir şekilde değiş tokuş edilmesi yoluyla işbirliği yaptılar. Bir dizi kültürün etkileyici bir yelpazede hemen hemen her yönünü kapsasa da, İmparatorluğun çabaları iki ana konuya odaklandı; siyasi birleşme (ancak homojenleşme değil) ve galaktik farkındalık; olası yabancı istilalara karşı sürekli hazırlıklı olma. Herkes gizemli Qu kalıntılarıyla karşılaşmıştı. Kimse aynı senaryonun tekrarlanmasını istemiyordu.

İkinci İmparatorluk, evrenin yıldızlarıyla sessizce doymuş olan Asteroformlar (Kendi İmparatorluklarına sahip) ile karşılaştığında, en kötüsünden korktular. Ancak şanslarına, bu tanrısal varlıklar İkinci İmparatorluk'u veya dünyalarından herhangi biriyle ilgilendirmiyordu. Asteroformlar geniş bir alana sahipti ve oldukları gibi kabul edildi; anlaşılamayan, her yerde olan doğaüstü varlıklar...

Bu koordineli çaba, üye türlerinin önceden hayal edilemez seviyelere ulaştığı kültür, refah ve teknoloji düzeylerini neredeyse seksen milyon yıl boyunca sürdü. Her tür birkaç düzine kendi dünyasını kolonileştirdi; burada uluslar, kültürler ve bireyler kendi varoluşlarının en yüksek potansiyellerine kadar yaşadılar.

Elbette, tüm bunlar sürekli iletişim ve galaksinin tamamen açık olmasının bir sonucuydu. Çoğu topluluk bunu zaten göz önünde bulundurdu ve galaktik diyaloglara sadık bir şekilde katıldı. Ancak sessiz, karanlık varlıklar da vardı, katılmayı reddedenler. Onların aracılığıyla İmparatorluğun yıkımı gelecekti.

Gravital (Harabe Gezginlerinin soyundan Gelenler)

Qu'un yaptıklarından sonra, İkinci Galaktik İmparatorluk, yabancı uzaylı istilalara karşı sürekli bir gözetim altındaydı. İronik bir şekilde, kendi içlerinde bakmadılar. Galaksinin ikinci büyük istilası bekledikleri gibi dışarıdan değil, içeriden gelecekti.

Yıldız İnsanlarının ve Qu'nun teknolojik sırlarını diğer türler hala hayvan seviyesindeyken miras alan Harabe Gezginleri, teknolojik yeteneklerinde kısa bir sürede çok büyük bir ilerleme yaşadılar. Sonuç olarak, boş uzayın Asteroformları kadar sofistikeydiler, hatta daha fazlası. Ancak yükselişleri sağlam bir şekilde olmadı. Çoğu Harabe Gezgini, zaten Yıldız İnsanlarının tek mirasçıları oldukları çarpık bir varsayımın etkisi altındaydı ve bu nedenle diğer gezegenlerdeki akrabalarıyla iletişim kurmaktan kaçınıyorlardı. Kendi işleriyle ilgilendiler. Bu sinir bozucu özgüven, Harabe Gezginleri kendilerini değiştirdikten sonra gerçekten tehlikeli boyutlara ulaştı.

Bu değişikliğin kökeni, önceki bir felaketteydi. Harabe Gezginlerinin güneşi hızla genişleme aşamasındaydı ve bu ırk, ne kadar gelişmiş olursa olsun, süreci durduramıyordu. Bu nedenle Gezginler bir sonraki en iyi şeyi yaptı ve bedenlerini değiştirdi.

Güneş genişlemesinin cehennem gibi koşulları biyolojik bir yeniden yapılandırmayı tamamen imkansız kılıyordu. Bu nedenle Gezginler vücutlarını makinelerle değiştirdi; çevrelerini yavaşça yerçekimi alanlarının ince manipülasyonlarıyla hareket ettiren metal yüzen küreler. İlk versiyonlarda küreler hala son Gezginler organik beyinlerini taşıdı. Ancak ardışık nesillerde zihni kuantum bilgisayarların içinde tutma yolları tasarlandı ve dönüşüm mutlak hale geldi. Şehir Kovalayıcıları tamamen mekanik Gravital'lar tarafından değiştirildi.

Organik bile olmasa, Gravital hala insan hayallerini, insan amaçlarını ve insan büyüklüğünde saplantıları sürdürdü. Bunun, uzayı kolayca aşmalarını sağlayan mekanik bedenlerle birleşmesi, yıldızlar arası savaşı ürkütücü bir olasılık haline getirdi.

Makine İşgali

Gravital'ın hazırlık yapması uzun sürdü. İtiş sistemleri mükemmelleştirildi ve yıldızlararası atlayışlara dayanabilen yeni makine bedenler tasarlandı. Ancak nihayet zamanın geldiğine karar verdiklerinde, katliamda hiçbir şey sağ kalmadı.

İstilalar son derece basit bir planı takip etti. Hedef dünyaların güneşleri ablukaya alındı ve ışıkları özel olarak inşa edilmiş milyonlarca mil uzunluğundaki yelkenlerin arkasında hapsedildi. Ölmekte olan dünyalar direnmeyi başarabilirse, iki asteroid işi bitirdi. Devasa istila filoları inşa edildi, ancak onları dağıtmak genellikle gerekli değildi. Makineler kuzenlerini tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

Büyük ölümler, hepsi göreceli olarak hızlı, on bin yıllık bir dönemde gerçekleşti ve soykırımın ve dehşetin sınırlarını zorladı. Yeni insan türlerinin neredeyse tümü; kitlesel yok oluşları deneyimlemiş, evrimsel bıçak kenarlarına yönelmiş ve kendi dünyalarını inşa etmeyi başarmış eşsiz varlıklar, iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Qu bile yaşama sadık kalmıştı, kurbanlarını bozmuş ve boyun eğdirmişlerdi, ancak sonunda onların hayatta kalmalarına izin vermişlerdi. Ancak makineler için organik yaşam bir lüks haline gelmişti.

Bu kadar kapsamlı acımasızlık, ironik bir şekilde, herhangi bir gerçek nefretten doğmamıştı. Uzun süre mekanik bedenlere alışmış olan Gravital, organik kuzenlerinin yaşamını basitçe kabul edemiyordu. Bu ilgisizlik, Yıldız İnsanlarının tek mirasçısı oldukları saplantılarıyla birleştiğinde, soykırımlar terk edilmiş bir binayı yıkan bir mühendisin işini yapar gibi sıradanlıkla gerçekleştirildi. Makinelerin hükümeti altında, Galaksi yeni bir karanlık çağa girdi.

"Makinelerin doğrudan istilasıyla ilgili nadir bir örnek, Katil Halkı'nın sahil şehirlerinden birinde. Genellikle İkinci İmparatorluğun sakinleri, böyle çatışmalara gerek olmadan küresel olarak silinirdi."

İstilayı Düşünürken

Makine İstilası, galaksinin gördüğü en büyük soy tükenme dalgasını getirdi; çünkü bu, bir türün diğerine karşı sadece savaşı değil, yaşamın kendisinin sistematik bir yok edilişiydi.

Böylesine büyük bir olayı düşündüğünüzde, romantik hayallerde kaybolmak kolaydır. Gravital'ı "kötü" olarak nitelendirmek, tıpkı tüm olayı bir tür nihilistik, "her şeyin sonu" türü senaryo olarak görmek kadar kolaydır. İkisi de, herhangi bir tarihsel durumda olduğu gibi, büyük yanılgılardır.

İlk olarak, Gravital, kötü değillerdi, en azından kendi algılarına göre değil. Bu varlıklar, mekanik olsalar da, hala birey olarak yaşadılar ve tutarlı toplumlar içinde faaliyet gösterdiler. Organik miraslarını terk etmişlerdi, ancak zihinleri gerçek makine motorları gibi soğuk ve hesaplayıcı değildi. Bir Gravitallar, milyarlarca ruhu yok edecek emirleri verse bile, gitmek için bir yeri olurdu ve inanılmaz görünse de, gerçek bir sevgi duyduğu ailesi ve arkadaşları vardı. Acıma yeteneği ile donatılmış olsalar da, organik varlıklara karşı sert muameleleri, daha önce de belirtildiği gibi, yaşam hakkını anlamama yeteneğinin bir sonucuydu.

Dahası, Gravital, evreni mahvetmek için var olan bölünmez, bütün bir yapıyı oluşturmuyordu. Doğru, teknolojik ilerlemeler, pangalaktik bir varlık oluşturmalarına izin verdi, ancak Makine İmparatorluğu içinde politik fraksiyonlara ve hatta dini inançlara ayrılmıştı. Bu kusur çizgilerin üzerine, ailelerin ve bireylerin günlük yaşamları ve kişisel işleri yüklendi. Herhangi bir bilinçli varlık gibi, kimlik duygusu vardı ve bu nedenle farklı gündemleri vardı.

Ayrıca, Makine istilası her şeyin sonunu getirmedi. Kesinlikle yaygın bir yaşam tahribi vardı, ancak kaybedilen "yalnızca" organik yaşamdı. Enerji tüketme, üreme için yönlendirme, düşünce ve hatta evrim konularında makineler, herhangi bir karbon temelli organizma kadar canlıydı. Döngüye rağmen, bir tür Yaşam hayatta kaldı ve görüldüğü gibi, bazı organik öncüllerini korudu.

Test Denekleri (Böcek suratlıların soyundan gelen bir çok yeni tür)

Böcek Suratlılar; tekrarlayan uzaylı istilaların arka planına sahip oldukları için ırksal olarak utangaç ve yabancı düşmanı olanlar, Gravital saldırısına uğrayan ilk tür oldu. Kaderleri ne kadar ironik görünürse görünsün, Böcek Suratlılar, insan-sonrası olanlarının en şanslılarıydı. Y da en şansızları... Diğer kuzenlerinin aksine soyunun tükenmesi gibi bir kaderi paylaşmak yerine, Makine İmparatorluğu içindeki tek organik varlıklar olarak hayatta kaldılar.

Onların tutulmasının kesin nedenleri bugüne kadar bilinmez. Belki de o zamanlar Makineler acımasız kayıtsızlıklarını mükemmelleştirmemişti. Ya da belki de bu organiklere acıdı ve onlara kısıtlı bir varoluşun tiksinç bir alayını sürdürmelerine izin verdi.

Her ne nedenle olursa olsun, Böcek Suratlılar dayandı. Ancak artık orijinal atalarına pek benzemiyorlardı. Galaksiyi kapsayan Qu'nun kaybolan genetik mühendisliği ve (daha sonra) Alet Yetiştiricileri tarafından neredeyse tamamen kavranan genetik mühendisliği, Makineler tarafından da aynı şekilde kavranmıştı. Onların gözünde Gerçekten yaşamayan varlıkları bozmaktan çekinmeyen Makineler, , Böcek Suratlılar DNA'sına yol açarak nesiller boyu tamamen bozulmuş yaratıklar ürettiler. Bugünün bir kadını veya erkeği, bir bilgisayarı yeniden monte etme veya hatta çöpü geri dönüştürme konusunda herhangi bir endişe gösterir mi? Zafer kazanan Gravital'ın tutumu buydu.

Böylece, birçok Test deneği üretildi ve öyle büyük bir ölçüde bozuldu ki, Qu'nun karışıklığı bile nispeten çekingen gibi göründü. Bunların çoğu hizmetçi, bakıcı ve manuel işçi olarak kullanıldı. Bunlar şanslı olanları. Bazı alt-ırklar, gaz değişimi ve atık filtreleme için kullanışlı hücre kültürlerinin seviyesine indirildi. Diğerleri tamamen yapay ekolojilere dönüştürüldü; sadece eğlence amaçlı kullanılan barok simülasyonlar. Bazı makineler, hala insana benzeyen hedefleriyle bu uygulamayı yeni bir seviyeye taşıdı ve yaşayan sanat eserleri üretti; biyolojik anahronizmalar olarak var olan, tek kullanımlık yaratıklar olarak.

Araç, köle veya eğlence olarak, İnsanlık biyolojik mirasını sıkı sıkıya tutarken, Makine kuzenleri inanılmaz elli milyon yıl boyunca üstünlük sağladılar.

" Böcek Suratlılar klişesi, yanında iki türetilmiş torunu tarafından çevrelenmiş. Sol tarafında; bir çiftlik töreninde sunulmak üzere yetiştirilen, çok sayıda cinsel uzuv taşıyan polidaktil. Sağ tarafında; bir pop şarkısının melodilerini uluyarak çalarak değiştirilmiş parmaklarıyla bir davul seti gibi çalabilen, tek kullanımlık bir sanat eseri."

Diğer Makineler

Hatırlayın ki, Galaksi kuşatma gücüne sahip olmasına rağmen, Makine İmparatorluğu homojen değildi. Çeşitli farklı fraksiyonları içeriyordu ve her zaman her konuda anlaşmıyorlardı, buna tutsak biyolojik Öznelerin muamelesi dahil.

Bazı Makineler, birkaç dini, sosyal ve felsefi doktrini içeren bir süreçte, yaşamın evrenselliğini ve organik ve mekanik insanlığın ortak kökenini anlamaya başladılar. İlk olarak, böyle bireyler izolasyonda yaşadı veya inançlarını dünyadan gizledi. Gizlice, serbestçe yaşayabilen, hareket edebilen ve düşünebilen denek organik soyları tasarladılar. Birkaç unutulmaz örnekte mühendisler yarattıklarını evcil hayvanmıl gibi sevdiler ve şehitlikleri diğer Makineleri biraz farklı düşünmeye teşvik etti.

Sonunda, ideoloji gündelik yaşamda açıkça uygulanacak kadar ivme kazandı. Ancak, Tolerans mezhebi sert çizgili, evrensel bir Makine türleri tarafından engellendi. İki grup arasındaki sevgisiz hoşgörü sonunda bazı Tolerant Makinelerin biyolojik yaşamın kısıtsız gelişimi için birkaç dünyayı ayırmak istemeleriyle sona erdi. Her şey alt üst oldu ve galaksinin görünüşte kusursuz monoliti olan Makine İmparatorluğu, ilk kısa ve acı dolu iç savaşını yaşadı.

Savaş kalıcı bir hasara neden olmadı, ancak basitçe bir gerçeği aydınlattı. Galaksi tarafından görebileceğimiz en büyük varlık, sorunlardan yoksun değildi.

Makinelerin Çöküşü (Asteroformların Dönüşü)

Uzun vadede, Makine İmparatorluğunun iç çekişmeleri onun çöküşüne yol açabilirdi. Ancak, beklemek için o kadar uzun süre gereksinim yoktu, çünkü İmparatorluk daha kısa, ancak çok daha büyük bir felakete uğradı.

Uzun bir süre boyunca, Makine ve Asteroform imparatorlukları birbirlerine göz ucuyla bakıyorlardı. Henüz açık çatışmalara girmemişlerdi, çünkü Asteroformlar çoğunlukla uzay arklarına ve Makine İmparatorluğu ise gezegenlere yerleşmişti. Galaksinin hemen hemen her yaşanabilir güneş sisteminde, boşlukta yaşayan organik varlıklar ve mükemmel kara dünyaları işgal eden makineler arasında aynı ters gerilim birikti.

Güç, iki rakip İmparatorluk arasında dengelendi. Dahası, bu denge, gezegenleri toptan yok edecek kadar güçlü kuvvetleri içeriyordu. Her iki taraf da her türlü savaşın karşılıklı yok olma ile sonuçlanacağını biliyordu ve ancak delilik böyle bir çatışmayı başlatabilirdi.

Neyse ki, yeni bir düşmanı konsolide etmek için rakip fraksiyonlarını dikkatlerini dağıtmak gerekiyordu, bu nedenle iç savaştan sonra İmparatorluk bunu yapmayı seçti. Ne kadar akılsızca da olsa, bu düşmanın Asteroformlar olmasına karar verdiler.

Ne olduğunu anlatmak gereksiz ve neredeyse imkansızdır. Çatışmalar herhangi bir yerde birkaç milyon yıl kadar sürdü ve ortaya çıkan yaşam kaybı (hem mekanik hem de organik) başlangıçtaki Makine Soykırımını önemsiz hale getirdi.

Kozmik toz çöktüğünde, kazananlar kendilerini sergiledi. Galaksiyi sürekli kendi mükemmeliyetini sürdürmenin ardından tanınmayacak kadar değişmiş olan Asteroformlardı. Büyük ölçüde hipertrofikleşmiş beyinleri her iki tarafta da kanat gibi uzandı ve parmak kökenli uzuvları karmaşık bir yelken ve bacak takımı oluşturmuştu. Üstün teknolojiye ve sınırsız sabra sahip olarak, bu varlıklar, kendi türlerinin önemli bir kısmını kaybetmelerine rağmen Makineleri neredeyse tamamen yok etti.

Çatışma aynı zamanda Asteroformların uzun süre ihmal ettikleri insan kuzenlerinin işlerine de itti. Ne kadar imkansız görünse de, Makine deneklerinin bir kısmı bu savaştan sağ çıkmıştı. Şimdi, Asteroformlar artık başka taraftan bakamazdı.

Makineler yenildiğinde, onların arkasından temizlik yapmak Asteroformlara düştü. Test deneklerini aldılar ve genetik miraslarını kullanarak bütün gezegenleri doldurmak için kullandılar. Bu, bir başlangıcın yeniden inşa dönemi olan iki milyon yıl daha sürdü, birçok Asteroform dünya yapımcısı gerçek Tanrılar olarak ortaya çıktı, neredeyse sıfırdan insanların yaşayabileceği dünyalar yarattılar. Öte yandan, test deneklerini, savaş yorgunu bir Galaksinin yeni, savaşlarla yırtılmış Anka kuşu olarak mirasçıları oldular.

Savaş Sonrası Galaksi

Kaybolan dünyaları yeniden doldururken, Asteroform tanrıları aynı zamanda yarattıklarının sürekli güvenliğini sağlamak için önlemler aldılar. Asteroform makinelerin ani yükselişi, dikkatlice düzenlenmediği sürece, yıldızların zenginliğinin her zaman galaktik istila edicilerin bir ırkına ev sahipliği yapabileceğini gösterdi.

Asteroformlar, dikkatli ama her zaman şeffaf bir şekilde, doğrudan müdahale etmek istemedi. Bunun yerine, galaksiyi düzenlemek için kendi türlerinin kara versiyonlarını ürettiler. Zarif, rüya gibi parmaklarını örümcek benzeri uzuvlara dönüştürdüler ve beyinlerini yerçekiminin zorluklarına yeniden ayarlamak için önemli ölçüde küçülttüler. Ortaya çıkan yan ırk, Asteroform standartlarına göre kısa kalmış olsa da, kelimenin tam anlamıyla yarı-tanrılar oluyordu.

Bu varlıklar, genellikle Kara Uzaylılar veya sadece Kara Ruhlar olarak bilinir, birçok gezegen üzerinde savaş sonrası medeniyetlerin gelişimini besledi ve kontrol etti. Bakıcılar, peygamberler, kral ve imparatorlar gibi davrandılar, ancak aynı zamanda duruma göre acımasız ölüm melekleri olarak da hizmet ettiler.

Tabii ki, girişim her zaman planlandığı gibi ilerlemedi. Yeni doğmuş ırklar çoğu zaman öğretmenlerine kulak asmamayı reddetti ve birkaç durumda onlara karşı isyan etti. Söylemeye gerek yok, bu suç her zaman hızlı bir yok oluşla cezalandırıldı. Ayrıca, Kara Ruhlar da bozuldu. Birçok gezegende Kara Uzaylılar, kendi etraflarında sahte dinler örmeyi ve kendilerini utandırıcı bir şekilde sömürmek için kullanmak üzere karmaşık örtü ve başlık giyerek kendi çıkarları doğrultusunda kullanmayı tercih ettiler. Ahlaki veya hatta üretken olmasa da, bu yöntem, yeni ırkları yetiştirmeye çalışmaktan daha fazla istikrar garantiledi gibi görünüyordu.

Bir şekilde, organik akıl, galaksinin üstünlüğünü yeniden kazandı. Yeni İmparatorluk; Kara Ruhlar tarafından yönetilen, Test denekleri soyundan gelen sayısız torunlarla dolu ve sonunda her şeyi gören Asteroformlar tarafından denetlenen, önceki tüm öncekilerin birleşmiş hâllerinden daha büyük bir ilerleme ve daha uzun süreli bir sakinlik elde etti.

"Çıplak bir Kara Ruh, türünün karakteristik özelliği olan oldukça farklı, ancak hala tuhaf bir şekilde insan anatomisini gösteriyor. Bu özel Kara Ruhlar, bilgisiz öznelerinin üzerinde dini bir hâkimiyet sürdürüyorlar; iddialı bir şekilde 'ilahi' miraslarını kabul etmek için karmaşık örtüler ve başlıklar giyiyorlar."

Yeni Makineler

Onurlu yenilgilerimden uzun yıllar sonra, Makineler hala varlıklarını sürdürdüler. Savaşın ilk sonuçları sırasında Asteroformlar, hepsini yok etmeyi planlamışlardı, ancak Makinelerin sadece yok edilecek kadar kullanışlı olduğunu keşfettiler. Milyonlarca yıl boyunca zihin ve makine arayüzünü o kadar mükemmelleştirmişlerdi ki en elverişsiz koşullarda yaşayabilir ve çalışabilirlerdi. Galaksiyi kaplayan güçlerinden yoksun bu varlıklar, Yeni İmparatorluk'taki araştırma ve keşiflere değerli katkılarda bulunacaklardı.

Bunun hepsinde bir tür şiirsel adalet vardı. Biyolojik yaşam formlarını bir zamanlar kendi isteklerine göre bozarak yaratıklarına dönüştüren Makineler sonunda benzer bir kaderi tattılar. Başlangıçta, Asteroformlar kendi içinde kapanmış yerçekimi manipülasyon yeteneklerini tamamen engelledi; İlk başta dokunulmaz kılan kuvvetlerini aldılar. Ve onlara ölümlü ömürler ile biraz uyuşmuş hayal gücü verildi, böylece tarih kendini tekrarlamayacaktı. Bu değişikliklerin bozulma niteliği, genel bir gerileme anlamına gelmezdi.

Yeni Makineler, atalarının aksine, sürekli kendilerini yeniden şekillendirebilen nanoteknolojik bedenlerle donatıldılar, bu da her türlü düşünülebilir şekil ve boyutta gelebilecekleri anlamına geliyordu, hatta düşünülemeyecek olanları da içeriyordu. Bir makine vatandaşı, bir süre uzayın boşluğunda yaşayabilir, araştırma yapabilir ve sonra bir kuyruklu yıldız halkası, tropikal orman veya metan okyanusunda tatil yapmak için tamamen farklı bir vücut planına dönüşebilirdi. Hatta bir makine vatandaşı kişisel olarak geçici hipermotorlar'lar ve ramjet motorlar büyüterek yolculuk bile yapabilirdi!

Daha fazla nefes kesici çok yönlülüğe rağmen, Yeni Makineler hiçbir zaman yaygın veya belirgin olmadı, hatta tamamen Yeni İmparatorluk'un alçak vatandaşları olarak rollerini kabul etmelerinden sonra bile. Kavramsal olarak tarihin en büyük savaşları, organiklerin mekanik komşularına karşı derin bir güvensizlik duygusu ile işlemişti ve Yeni Makineler her zaman bir dereceye kadar ayrımcılığa tabi tutulmuştu. Atalarının günahları, insan türlerinin en muhteşemini zincirlemişti.

"Yeni İmparatorluğun bir makine vatandaşı. Son moda trendlerine ve zanaatkarlık işine uygun, parlayan dallanmış kollar taşıyor. Modayı takip eden makineler, bu dönemin okuyucusuna garip gelebilir, ancak bu varlıklar farklı bedenlerde olan insan zekalarıdır, sadece farklı bedenlerde."

İkinci Temas

Art arda gelen makine destekli keşif ve sömürme dalgalarıyla Yeni İmparatorluk hızla büyüdü. Zenginlik ve ilerlemenin büyümesi öylesine hızlıydı ki, bunu açıklamak için bugün henüz keşfedilmemiş kelimeler kullanılmalıydı. Yeni İmparatorluğun gelişmelerinin gelip geçişleri hakkında bugünün adamıyla konuşmak, avcı-toplayıcıya 20. yüzyıl jeopolitiği dersi vermek gibi bir şey olurdu.

Bu görkemli İmparatorluk çevresindeki evrene kör değildi. Gözlerini, kulaklarını ve sensörlerini ayarladı ve çevredeki galaksilerin olaylarını inceledi. Yeni Galaktikler, çevredeki nebula bölgelerinin de yerli halkları olabileceğini düşünüyorlardı ve yanlış anlaşılma veya çatışma olmadan önce onlarla iletişim kurmak akıllıca olurdu. Daha karanlık bir yönü ise, bu gözlemler aynı zamanda potansiyel saldırganlara karşı bekleyicilik olarak da hizmet etti. Hatta o zaman bile, Qu'nun yaptıkları unutulmamıştı.

Sonunda keşif yapıldı. Komşu galaksilerden biri, akıllı bir organizasyonun belirgin işaretlerini gösteren faaliyet desenleri sergiliyordu. Bazı düşünürler yeni bir medeniyetin keşfini kutlarken, diğerleri Qu'nun geri dönüşünden korkuyordu. Neyse ki, bu ikinci yabancı türle karşılaşma barışçıl bir şekilde sonuçlandı. Belki de her iki galaksinin zekaları da artık kavga etmeden buluşabilecek kadar olgundu.

Diğer Galaksi, çeşitli türlerin bağlantılı birliğinden oluşuyordu ve çeşitli türden Amfisefalaların; başlarının her iki ucunda da biri dünyayla etkileşimde bulunmak için kullanacakları ikincil, çekilebilir bir bedeni taşıyan dev yılanlara benzeyen garip yaratıkların denetimindeydi. Görünüşe göre, onlar da evrimsel patlamalar, kendiliğinden genetik dönüşümler ve özgecil bir şekilde genetik değişiklikler geçirmişlerdi, tıpkı insanlığa olduğu gibi

Tüm bu inanılmaz farklılıklara rağmen, Amfisefalalar hoş karşılandı. İlk barşçıl iletişim onlarla idi, ama kesinlikle sonuncu olanlar değillerdi.

"Amfisefalus bir elçi ve türlerine tipik uzay gemileri. Onun tuhaf vücut planı, insanlığın karmaşık evrimsel geçmişi kadar karmaşıktı."

Yeniden Keşfedilen Dünya

Bu çalışmanın amacı, çapraz galaktik temasın ardından gelen sınırsız ilerlemeyi açıklamak değildir. Sonsuza kadar sürebilirsiniz, birleşik galaksilerin Qu'u tekrar karşıladığı ve yenilgiye uğratmaları, güneşlerini yapay kabuklarla sardığı, yaşanabilir bölgelerini milyarlarca kat artırdığı, yıldızlararası uzayı solucan delikleriyle çizdiği ve seyahati bir hiç haline getirdiği . Sonuç olarak, bu varlıkların soyundan gelenler Zaman'ı bile ele geçirdi, zihinlerinin varlığını yenileyici teknolojiler aracılığıyla sürekli olarak uzatarak.

Bir süre için, tüm insanlar tanrı oldu.

Ancak (s)izin bakış açınızdan, bu ilerleme orgisinin içinde gerçekten öne çıkan bir keşif vardı. Uzayın evcilleştirilmesi ve yıldız kabuklarının inşası gibi devasa başarılarla karşılaştırıldığında, bu unutulmuş uzmanlık alanının sadece küçük bir kırpıntı olduğunu, uzun süredir unutulan bir sırrın açığa çıkarılması olduğunu söyleyebiliriz. Bu, insanlığın doğduğu yer olan Dünya'nın yeniden keşfiydi; her yerde bulunan Asteroformların, yıldızlar arası Makine'lerin ve milyonlarca mütevazi yerli ırkın tüm kökenlerini izleyebildiği yer.

Bu keşif sessizce olmuştu, unutulmuş tarih kalıntılarını on yıl on yıl karıştıran tek bir araştırmacı tarafından. Milyonlarca yıl süren savaşlar, istilalar ve soy tükenmeleri, kanıtları tamamen ve eksiksiz bir şekilde gömmüştü. Nihayet tartışmasız kanıtlara ulaştığında, kutlama yapacak kimse yoktu. Bu daha sonra olacaktı.

"Dünya'nın yeniden keşfedildiği zaman, gezegenleri gibi insanoğlu atasal formlarından oldukça farklılaşmıştı."

Eve Dönüş

Keşif belirli bir ilgi uyandırdı, ancak diğer önemli buluşlar kadar değil. Evrenin çoğu insanı için ata yerleşim yeri sadece ilginç bir bilgi parçasıydı, tüm bağları kopmuş önemsiz bir detaydı.

Yine de bir gemi gönderildi ve hiçbir tören yapılmadan indi, çünkü artık Dünya üzerinde zeka kalmamıştı. Ana nüfus merkezlerinden çok uzakta olduğu için tamamen göz ardı edilmiş, durgun ve vahşi hale gelmişti. Ama yine de, bu evdi.

Kaşifler dışarı çıktığında, insan ayakları eski Dünya'yı bir kez daha bastı; 560 milyon yıl boyunca bir yokluktan sonra. İnsanlık evine geri dönmüştü.

Sözlerimi bir itiraf ile sonlandırmalıyım. İnsanlık, türünü başlangıcından galaksilerin hakimi olduğu noktaya kadar kroniklediğim olan bu türün, artık soyu tükenmiştir. Sayfalar boyunca gördüğünüz tüm varlıklar; alçakgönüllü Solucan'dan rüzgarı süzülen Yelkenli Halk'a, megaloman Gravital'den nihai Galaktik vatandaşlara kadar, milyarlarca yıl önce ölmüştür. Hikayeyi yavaşça yerlerine koymaya daha yeni başladık. Okuduklarınız gerçeğin en iyi yaklaşımıydı.

Neden yok oldular? Belki de son, hayal bile edilemeyecek bir yok etme savaşıydı, "çatışma" kelimesinin anlamını aşan. Belki de birleşmiş galaksilerin yavaşça parçalanmasıydı ve her ırk sonrasında özel sonlarına yavaşça yüzleşti. Ya da belki, en vahşi teorilere göre, başka bir boyuta evrildiler. Başka bir yere, zamana, başka bir şeye doğru bir yolculuk. Ama asıl soru şu; bilmiyoruz.

Sonuç olarak, Ancak, İnsanlık'a ne olduğu önemli değil. Her diğer hikaye gibi, geçici bir hikayeydi; gerçekten uzun ama nihayetinde geçici. Tutarsız bir sonu yoktu, ama yine de olması gerekmiyordu. İnsanlığın hikayesi asla bin galaksinin egemenliği veya bilinmeyene gizemli bir çıkışı değildi. İnsan olmanın özü, hiç de öyle değildi. Bunun yerine, hala insan olan Makinelerin radyo konuşmalarında, garip şekilde bükülmüş Böcek suratlıların günlük yaşamlarında, kaygısız zevk düşkünlerinin sonsuz aşk şarkılarında, ilk gerçek Marslıların isyankar gösterilerinde ve bir bakıma, şu anda sürdürdüğünüz hayatta yatıyordu.

Tarihin birçok noktasında bunun en temel gerçek olduğunun farkında değildiler. Qu, ideal bir gelecek hayaliyle karşılaştıkları dünyaları bozdu. Sonradan Gravital, geçmişi yeniden yaratma deliliyle galaksi tarihindeki en çirkin katliamlara neden oldu. Hatta şimdi, yanlış büyük anlatılarda kaybolmak, varoluş kodları, idealler, doruklar ve altın çağlar peşinde sürüklenen hayatlar yaşamak oldukça kolaydır. Hikayelerinin mutlak sonlara hizmet ettiğine körce inanarak, bu tür varlıklar genellikle kendilerine zarar verir, çevrelerindekilere değilse eğer.

Yanılgı içinde olanlar; İnsanoğlu'nun hikayesine bakın ve aklınıza gelin! Mesele varacağınız yer değil, yolculuktur. Bugün ne yaparsanız, yarını etkiler; tersi değil. **Bugünü sevin ve Bütün Yarınları sizin olsun!**